



Lord Raffles

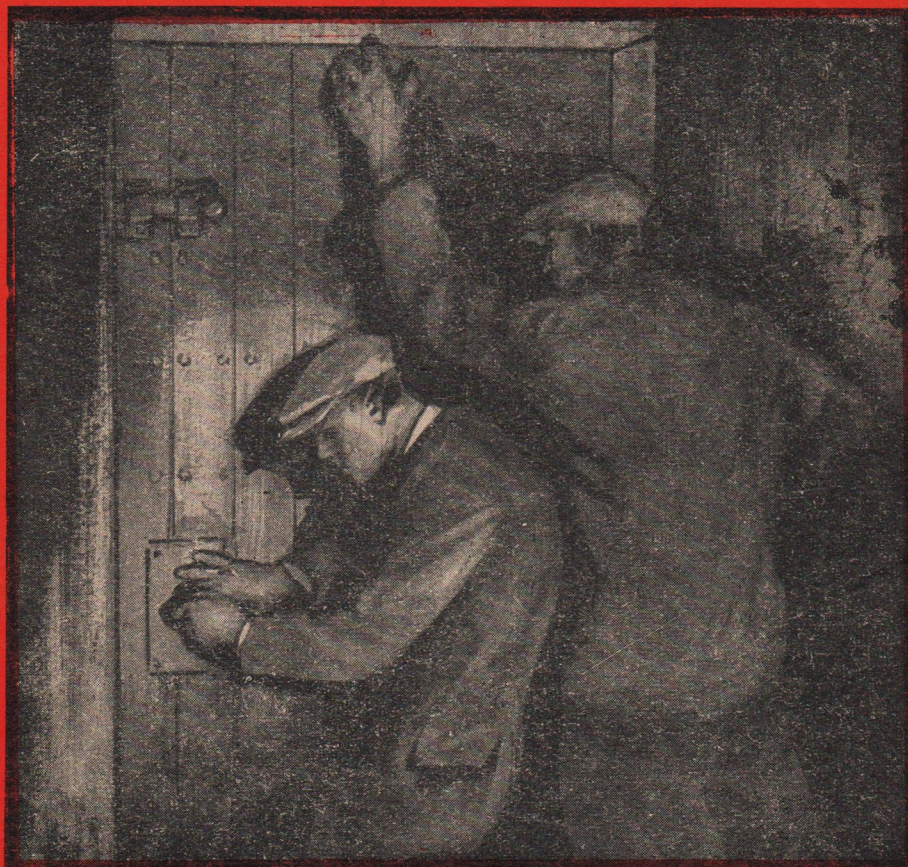
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GIFTIGE SYPHON

N° 2750



WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GIFTIGE SYPHON

HOOFDSTUK I

HET KWADE OOG

De bewoners van New York waren niet weinig ontstemd toen zij op een morgen in hun ochtendbladen lazen over een misdaad, die misschien op zichzelf niet afweek van tal van andere dergelijke misdrijven, die in een reuzestad als New York zo vaak voorkomen, maar die een noodlottige betekenis kregen door de bijkomstige omstandigheden en de manier waarop zij was gepleegd.

Omstreeks twee uur in de nacht had een uit twee man bestaande politiepatrrouille, in een van de zijlanen van het

Central Park in het hartje van de stad, een man op de grond gevonden, heel goed gekleed, ongeveer veertig jaar oud en blijkbaar niet onbemiddeld. Wel droeg hij absoluut geen sieraden, ook geen portefeuille, noch een porte-monnaie, maar die waren hem hoogstwaarschijnlijk door zijn aanvallers ontfroefd. Hij lag voorover en zijn gezicht zat vol vochtige aarde.

Toen de agenten hem vonden moest hij al minstens een uur dood zijn. In het achterhoofd gaapte een afschuwelijke

wond, blijkbaar toegebracht met een korte knots met scherpe kanten, gemaakt van hard hout of van ijzer. Het schedeldek was voor een groot deel verbrijzeld en de dood was zeker direkt ingetreden.

En toch was het geen gewone berooving, want men vond, met een speld aan de mouw van de jas bevestigd, een stukje papier, waarop geschreven stond :

« Zo zal het iedereen vergaan, die zich tegen het Kwade Oog verzet ! »

En onder deze dreigende regel stond als ondertekening, een wijddopen oog met een starende, boosaardige uitdrukking en blijkbaar getekend door een man van het vak.

Het bericht van deze overval stond natuurlijk de volgende dag in alle bladen en dadelijk maakte zich een grote ongerustheid van de inwoners van New York meester, vooral van de meer gefortuneerden, want zij herinnerden zich maar al te goed 't tijdperk, toen de gevreesde bende van 't Kwade Oog schijnbaar ongehinderd optrad en schrik en angst verspreidde.

Destijds was het meestal begonnen met een waarschuwing aan de een of andere kapitalist, om een grote som geld op een afgesproken plaats te deponeren. Weigerde de gewaarschuwde, dan was zijn lot bezegeld. Enige dagen later vond men hem dan dood en nooit ontbrak het briefje met de korte inhoud, door de chef van de bende ondertekend, die, zoals naderhand zou blijken, bij zijn ondergeschikte bekend stond als « De Moloch ».

Iedereen herinnerde zich maar al te goed de geschiedenis van Peter van Dijke, een heel rijk man, die door de bende was aangemaand, een bedrag van niet minder dan een half miljoen dollar op een bepaalde plaats te deponeren. Hij had van alles meegemaakt, men had hem zijn dochter ontroofd en dreigde deze te zullen doden, maar tenslotte zegvierde hij toch, uitsluitend door de hulp van een man, op wiens bijstand de politie wel allerminst had durven rekenen, want die man was zelf een dief, een inbreker en zijn naam was John Raffles.

Ja, het was de Gentleman-Inbreker geweest, die er tot twee keer toe in geslaagd was de bende van het « Kwade Oog » ten onder te brengen, zonder haar echter, zoals nu maar al te duidelijk bleek, met wortel en tak te hebben kunnen uitroeien. Hij was het ook, die aantoonde, dat niemand minder dan de eigen neef van van Dijke, die men steeds voor een half idiote sukkel had aangezien, de aanvoerder van het vreselijke genootschap was geweest. De schurk liet zijn leven in de elektrische stoel en gedurende enige maanden haalde New York verlicht adem, totdat de bende van het « Kwade Oog » uit haar as verrees, krachtiger en gevaarlijker dan ooit.

En opnieuw was het die geheimzinnige Engelsman geweest, die dapper de strijd had aangebonden met de overmacht, bijgestaan door maar twee helpers, al even geheimzinnig en onvindbaar als hij zelf. En ook ditmaal was hij erin geslaagd, na een hevige strijd de bende van het « Kwade Oog » ten onder te brengen.

Weer gingen er enige benedeleden naar de bekende stoel, weer werden er een paar dozijn tot gevangenisstraffen van vijf tot levenslang veroordeeld en daarna bleef het lange tijd rustig. De bende scheen nu toch wel dood te zijn, het was alsof zij tot de laatste man was uitgeroeid.

En nu zou dit maar schijn blijken te zijn ? Nu zou men opnieuw aan de vooravond staan van een reeks afschuwelijke misdrijven, waaraan het « Kwade Oog » zich altijd had schuldig gemaakt ?

Inderdaad, alles wees er op. Het handschrift op het briefje was anders, waarschijnlijk speciaal verdraaid, het oog was hetzelfde en de wijze van optreden, verraderlijk en met dodelijke snelheid, was ook niet gewijzigd.

De politie stelde natuurlijk direkt een onderzoek in naar de identiteit van de vermoorde man, maar daar hij volstrekt geen zegelring, geen portefeuille, geen enkel herkenningsteken bij zich droeg, duurde het tot tamelijk laat in de middag voor men eindelijk zekerheid had,

dat de dode James Pardee heette, een rijk industrieel was, sinds een tiental jaren getrouwd en gezegend met drie kinderen. Zijn echtgenote verklaarde snikkend, dat haar man inderdaad al een paar keer een waarschuwing had ontvangen, maar dat hij er geen acht op had willen slaan, vertrouwend op zijn lichaamskracht en zijn goede revolver.

Hij bleef ook zelden laat uit, maar de avond tevoren had hij een feestje gevierd met een aantal van zijn vrienden, ter gelegenheid van het vertrek van een van hen, die een langdurige reis ging maken. De leden van het «Kwade Oog» moesten dit ongetwijfeld hebben geweten, zoals zij wel alles schenen te weten en hadden hierop hun plan gebaseerd om de weerspannige fabrikant uit de weg te ruimen en hem afdoende te straffen voor zijn welgering, om hun een bedrag van twintigduizend dollar af te staan.

Met de verklaring van de ongelukkige weduwe verviel ook direkt de veronderstelling, dat men hier misschien met een imitatie van de vroegere zo beruchte bende te doen had. En hierbij bleef het niet: nog diezelfde dag ontving de politie bericht van verschillende rijke mensen, die ook waarschuwingen hadden gekregen van de gevaarlijke bende.

De politie zat in zak en as. Want zij was toch al overstelpt met werk. De bende van het «Kwade Oog» en de Cammora bestonden al vele jaren en elsten nog altijd een krachtige bestrijding.

Toch had de politie al het mogelijke gedaan in de strijd tegen de misdadigers. Om het optreden van de autobandieten te beteugelen, had zij sinds enige tijd een groot aantal politieagenten op motoren met zijspan door de stad laten patrouilleren. De bestuurder en de man in het zijspan, waren goed gewapend en een paar keer waren zij er inderdaad in geslaagd een brutale aanslag op een of andere bank te verijdelen en de daders te grijpen, of zonder meer neer te schieten, wanneer zij zich verzetten. Ook patrouilleerden er auto's, met zes tot tien

agenten bemand en gepantserd met een soort ram aan de voorkant, waardoor zij in staat waren, de auto's van de bandieten zonder meer onderste boven te rijden, of in de greppel naast de weg te dringen.

Men begon direkt met het onderzoek: het leverde echter geen resultaat op. Wel kon de politie diezelfde dag al verklaren dat alle pogingen om de daders te vinden waarschijnlijk vruchteloos zouden blijven.

Niemand had iets van de aanslag gezien, niemand had een kreet gehoord.

En met een bang voor gevoel gingen de New Yorkers de toekomst in...

* * *

— Je blijft dus bij je plan om nog enige tijd in New York te blijven?

— Zonder enige twijfel.

— Maar wij hadden toch plannen gemaakt weer naar Londen terug te keren?

— Je hebt gelijk. Er hebben zich echter omstandigheden voorgedaan, die het wenselijk maken dat wij ons vertrek nog enige tijd uitstellen en die omstandigheden zijn van tweeërlei aard.

— Ik hoef zeker niet te vragen of het bericht over de moord in het Central Park van invloed is geweest op je veranderde plannen?

— Ook dat, maar niet uitsluitend. Ik ben van voornemen veranderd, omdat ik mij in mijn gevoel van eigenwaarde gekwetst acht.

— Wat vertel je me daar? Je gevoel van eigenwaarde? Wat heeft dat te maken met het uitstellen van onze terugreis?

— Het is heel eenvoudig. Ik heb gisteren gehoord dat John Cormick, de staalkoning, vol trots verklaard heeft, dat zijn huis volkomen braakvrij is. Welnu, ik wil hem het tegendeel bewijzen.

Dit gesprek werd gevoerd tussen twee heren, die gezeten waren in de grote conversatiezaal van het Waldorf-Astoria Hotel, het kolossale gebouw, aan elke inwoner bekend onder de naam «The Towers» en gelegen tussen de Lexington- en Park Avenue, tussen de 40ste en

50ste Straat, dus een heel blok beslaande. De oudste van hen was Lord Edward Lister, alias John Raffles, de jongste was zijn trouwe vriend en metgezel Charles Brand.

Enige weken geleden was Raffles naar Amerika overgestoken, met geen ander doel dan om te gaan jagen in Alaska, waar het toen juist krioelde van wild. Maar, zoals het dikwijls ging, het oorspronkelijke doel werd snel vergeten en Raffles raakte ditmaal ondanks zichzelf, in enige vrij gevaarlijke avonturen verzeild, die enkele weken geleden waren beëindigd met een gelukkig huwelijk van een van zijn tijdelijke vrienden.

Raffles was vervolgens naar New York teruggekeerd en ook daar had hij al heel gauw kans gezien van zich te doen spreken door de buitengewoon stoutmoedige en slimme manier, waarop hij daar de juwelier Walker had bestolen en als het ware onder de bedrijven door, twee paar mensen gelukkig had gemaakt.

Maar Charles Brand vond nu, dat het meer dan voldoende was en hij verlangde naar Londen terug.

De datum van vertrek was dan ook al vastgesteld, toen die noodlottige uitlating van John Cormick Raffles ter ore kwam, die onder de naam van graaf Palmhurst in het Waldorf-Astoria Hotel logeerde.

Tot overmaat van ramp had daarna de moord in het Central Park plaats en daarbij bleek het maar al te duidelijk, dat de bende van het « Kwade Oog » zijn kop weer had opgestoken.

Voor Raffles twee afdoende redenen om het vertrek naar Londen nog enige tijd uit te stellen.

Enige tijd zaten de twee mannen zwijgend tegenover elkaar en toen merkte Brand langzaam op :

— Wij blijven dus hier ?

— Ja Charles. Amerika is werkelijk zo 'n kwaad land niet en het heeft zijn eigen charmes.

— Ja zeker en het Kwade Oog, de Klu-Klux-Klan en De Zwarte Hand behoren tot het meest charmante, zei

Brand sarcastisch. Trouwens, ik wil je wel toegeven, dat Amerika veel moois heeft, maar ik voeg daar onmiddellijk aan toe, dat jij er een vreemde manier op na houdt, om daarvan te genieten. Wij gaan ongetwijfeld weer een opwindende tijd tegemoet.

— Dat hoop ik althans, antwoordde Raffles laconiek. Ik heb deze verandering dringend nodig.

— Wie is die Cormick eigenlijk ? vroeg Charles Brand.

— Weet je dat niet ? Hij is een van de Staalkoningen. Zijn specialiteit is, naar ik hoor, de produktie van spoorstaven en ijzeren dwarsliggers en ik heb mij laten zeggen, dat hij pas onlangs een reusachtige bestelling heeft gekregen voor een nieuwe lijn van een paar honderd kilometer lengte. Hij moet een zonderling zijn, een man met fantastische denkbeelden en die toch als een voortreffelijk zakenman wordt afgeschilderd en verder mensenschuw, gierig ongelooftelijk pedant en die zich zelf beschouwt als een van de tien mannen, die eigenlijk de Verenigde Staten regeren. Hij moet eens gezegd hebben, dat als hij het wil, het de volgende oorlog is. Nu, dat is misschien een beetje overdreven, maar hij is door zijn ontzaglijk fortuin en door het feit, dat hij een twintigtal grote staalfabrieken controleert, een zeer te duchten man, met wie de regering rekening moet houden. Men schat zijn vermogen op zevenhonderd miljoen dollar.

— Lieve hemel, wat doet de man er mee ? riep Brand kwasi verschrikt uit.

— Hij doet er niets mee, hij vermeerderd het, dat is alles, antwoordde Raffles. Zijn vijftienduizend arbeiders zijn tegen ongelukken verzekerd, zoals de wet dat trouwens voorschrijft, en op hun vijfenzestigste jaar krijgen zij een pensioen. Dat heeft hij heel mooi verzonnen, want in de staalfabricage worden de arbeiders meestal niet ouder dan zestig, als de omstandigheden heel gunstig zijn. Soms staken de arbeiders, omdat zij wat meer willen verdienen dan zij doen en dan sluit Cormick eenvou-

dig de fabriek, geeft de kapitein van zijn jacht een seintje en maakt een reisje naar de Middellandse Zee, in afwachting, dat de arbeiders eieren voor hun geld zullen kiezen, voor het geld dat zij niet hebben. En hij wint het steeds, want hij kan wachten. Voor concurrentie hoeft hij namelijk absoluut niet bang te zijn. En de leveringscontracten laat hij afwerken door fabrieken, die eveneens onder zijn controle staan.

— En als daar óók gestaakt wordt?

— Dan moeten de klanten maar wachten. En zij doen het, want zij weten maar al te goed, dat hun leverancier 'n heel machtig heerschappij is, met wie men slecht kersen eet. Zijn spoorstaven zijn bijna onmisbaar en men wacht dus kalm af totdat de arbeiders weer bakzeil zullen halen. O, hij is een buitengewoon schrander man, die Cormick. Maar hoe schrander hij ook is, ik wil eens zien of ik het niet van hem win.

HOOFDSTUK II.

IN HET HUIS VAN DE STAALKONING

Er waren een paar dagen verlopen sinds de opzienbarende moord in het Centraal Park en nog altijd had de politie niet het minste spoor van de daders kunnen vinden, ofschoon zij een klopjacht had gehouden in de beruchte misdadigerswijken en ook enige arrestaties had verricht, die echter gauw weer ongedaan moesten worden gemaakt wegens gebrek aan bewijs.

Het was op de ochtend van een verrukkelijke lentedag, toen er een taxi stopte voor het huis van John Cormick. Het was gelegen in Queens op Long Island tussen de Grand Central Parkway en de Union Turnpike in de buurt van Meadow Lake, waarmee de fabrieksterreinen, die zich daar achter uitstrekten, met een eigen spoorlijn waren verbonden, zodat vervoer per water geen moeilijkheden bood. Het stond op een zacht glooiende heuvel en was gebouwd op aanwijzingen van de staalkoning zelf en het was zeker een vreemd huis, van een eigenaardige architectuur.

Een modern Frans architect was er

speciaal voor uit het zuiden van Frankrijk gekomen en had het huis in twee jaren tijds gebouwd.

Men zei dat hij er een honorarium van vijfhonderd duizend dollar voor had ontvangen.

De taxi stopte voor de deur en er stapte een elegant geklede man uit, die even zijn blikken langs de gevel liet glijden, enige woorden met de chauffeur sprak. op de voordeur toeliep en aan het ijsereen belhandvat trok.

Met een zwaar dreunend geluid, als van een gong of een kerkklok, ging daar binnen de bel over.

Enige tijd verliep en toen werd er naast de deur in de buitenmuur 'n klein luikje geopend, nauwelijks een hand breed, waarachter 'n gezicht verscheen, waarin de scherpe ogen de man daarbuiten onderzoekend opnamen.

En toen klonk een stem, die vroeg:

— Wat wenst u mijnheer?

— Ik zou graag mijnheer John Cormick willen spreken.

— Mijnheer Cormick spreken? Heb

ik u goed verstaan ?

— Dat denk ik wel. Ik geloof, dat ik uw taal vrij goed spreek, antwoordde de bezoeker.

— Maar wie bent u dan ?

— Hier is mijn kaartje. Ik ben Edmond Morel van de « Figaro ».

— U komt om een interview ?

— Zo is het, beste vriend.

— Hebt u soms een afspraak met mijnheer Cormick ?

— Dat niet.

— Met de sekretaris, mijnheer Dean, soms ?

— Ook dat niet.

— Dan bent u zeker vreemdeling ? antwoordde de man achter het gat half spottend, half medelijdend. Hebt u echt geloofd, mijnheer, dat u zo maar, alsof het de eerste de beste betrof, een onderhoud zou kunnen hebben met mijnheer Cormick ?

— Ik wist niet... begon de bezoeker. Ik moet u zeggen, dat ik dezer dagen een interview heb gehad met de president van de Verenigde Staten en dat het mij niet de minste moeite kostte, na hem mijn kaartje te hebben laten brengen, een onderhoud met hem te hebben.

De bediende liet een kort lachje horen en zei op een toon van onverholen minachting :

— De President. U wilt toch hoop ik president Bonders niet vergelijken met mijnheer Cormick ? Het is duidelijk, dat de President voor iedereen klaar moet staan, die hem wil spreken. Met mijnheer Cormick is het iets anders.

— Nu dan, dien mij dan maar bij mijnheer Dean aan, antwoordde Morel, die een beetje ongeduldig scheen te worden. Eigenlijk heb ik gedacht dat u Amerikanen een beetje meer toegankelijk zoudt zijn voor degenen, die inlichtingen van u wensen, vooral wanneer zij de vertegenwoordigers zijn van een blad als « De Figaro ». Ik zal toch mijnheer Dean wel kunnen spreken ?

— Ook dat is minder gemakkelijk dan u schijnt te denken, mijnheer antwoordde de bediende met een bedenkelijk gezicht. Hebt u vooraf belet laten vragen ?

— Ik zei u al, dat ik dat niet deed, riep de Franse journalist uit. Maar ik hoop en vertrouw dat u mij niet zo zult wegsturen ?

— Eigenlijk luiden mijn instructies formeel, maar ik wil proberen mijnheer Dean te bereiken.

Het raampje ging dicht en de Fransman dacht al, dat men hem gewoon buiten zou laten wachten als een loopjongen, die met een rekening komt, toen er in een van de vleugels van de zware buitendeur een kleine, tweede deur open ging, zó goed verborgen, dat het nauwelijks zichtbaar was, zodat de bezoeker kon binnentreden en als hij wilde, in het voorbijgaan kon opmerken, dat het hout van de deur bijna een decimeter dik was.

Maar hij wist dan ook niet, dat de deur, in haar geheel, alleen bij zeldzame, feestelijke gelegenheden geopend werd.

En nu stond Morel in een hall van een ongehoorde grootte en hij moest zich zelf bekennen, dat hij zelden iets dergelijks had gezien en dat Cormick er zich in ieder geval op kon beroemen, dat hij een aparte smaak had.

De hele hall was uit graniet opgetrokken, uit een prachtig, grijsblauw geaderd graniet, hier en daar gepolijst, op andere plekken dof gelaten en dat veel op marmer leek. De banken, die er stonden waren buitengewoon zwaar en ook van graniet.

Heel aan het einde van de hall, die minstens vijftien meter diep was, begonnen twee granieten trappen, die in een sierlijke boog naar elkaar toekwamen en op een hoogte van omstreeks zes meter van de vloer verdwenen in de middelste toren, waarvan hier in de hall een klein gedeelte van een van de zijwanden te zien was, een gedeelte dat omstreeks een meter in de hall beneden naar voren sprong. Het onderstuk van die wonderlijke toren was opgetrokken uit hetzelfde lichtgrijze graniet, met blauw dooraderd.

De hall kreeg haar licht zo goed als uitsluitend door een geweldig grote, lichtblauw gekleurde, glazen ruit, bijna vier meter in doorsnee en in de zoldering

aangebracht.

Er waren maar drie deuren; een rechts, een links, een in de voet van de toren, tussen de beide trappen. Zij waren lichtgrijs geschilderd, waarschijnlijk om zo min mogelijk bij de omgeving af te steken.

Nergens tapijten of vloerkleden, nergens een loper, geen palmen, geen gemakkelijke stoel, geen bank, niets van dat alles, alleen één enkele buitengewoon grote, ronde tafel op een voet, gehakt uit natuursteen.

De bediende stond nu naast de Franse journalist en deze zag dat de man een vrij gedrongen figuur had, een gladgeschoren gezicht, wit haar en doordringende nog glanzende ogen van een ongeveer zestigjarig man, helemaal in het zwart, op de witte handschoenen na. Dat was, zoals hij later hoorde, de butler Mills.

Hij wees Morel een van de granieten banken aan en zei:

— Wees zo goed hier een ogenblik te wachten. Ik zal eens gaan onderzoeken of mijnheer Dean u kan ontvangen.

Morel ging zitten, zuchtte en wachtte. Hij zag de bediende de trap opgaan en in het binnenste van de geweldige toren verdwijnen, waarvan hij het bovengedeelte net boven het dak uit had zien steken, bekroond door de koepel van lichtblauw glas. Toen de bediende verdwenen was, liet Morel zijn doordringende grijze ogen snel en onderzoekend door de hall dwalen. Hij wilde schijnbaar net opstaan om zacht naar de deur te lopen, misschien wel om het koperen beslag van dichtbij te bestuderen, toen hij intuïtief daarvan terug werd gehouden. Hij had het gevoel, alsof er iemand naar hem keek, ofschoon hij niet begreep, wie dat kon zijn, of waar die spion zich kon bevinden. Maar toen hij naar de toren omhoog keek, ontdekte hij, heel in de hoogte, een hele kleine, smalle opening, waarachter kunstlicht scheen te branden en waar duidelijk een menselijke gestalte te zien was. Nauwelijks had hij dit gezien, of de opening ging dicht en zijn oog zag alleen de

gladde oppervlakte van het graniet.

— Dat kan de bediende niet geweest zijn mompelde Morel voor zich heen. Die kon, in die korte tijd, onmogelijk al zó hoog zijn. Nu, men is hier in huis nogal wantrouwend uitgevallen, dat is zeker. En mijnheer Cormick wordt goed bewaakt, dat staat ook vast.

Er verliepen bijna tien minuten en ofschoon Morel niet meer omhoog keek, had hij het duidelijk gevoel, dat men hem daar boven opnieuw in het oog hield.

Toen keerde de butler terug en zijn voetstappen, ofschoon hij zo zacht mogelijk trachtte te lopen, klonken hol op de granieten treden van de trap en op de vloer van de hall.

— Mijnheer Dean heeft tien minuten voor u, mijnheer Morel, zei Mills, zodra hij weer tegenover de bezoeker stond. Wilt u mij maar volgen.

Morel moest de trap opgaan, die een halve cirkel beschreef en waar aan het einde een massieve deur was. Morel maakte bij zichzelf de opmerking, dat een gevangene ze niet steviger kon hebben en hij rekende uit, dat hij in het inwendige van de vierkante, middelste toren moest zijn.

Hij keek onwillekeurig omhoog, in de mening, dat hij de kolossale koepel boven zijn hoofd zou zien, maar daarin kwam hij bedrogen uit; de zoldering was van zware eikenhouten balken gemaakt.

Hij stond nu in een zuiver vierkant vertrek, waar niets anders te zien was dan een liftkooi, zwaar verguld en recht daartegenover het begin van fraai gesneden houten trappen, die naar de hoger gelegen verdiepingen schenen te voeren. Mills was op de liftkooi toegelopen en drukte op een knop in het vergulde hekwerk. Een zacht gerommel klonk en de lift kwam naar boven en hield stil. Automatisch gingen de vergulde deuren open en de hekken van de lift, een miniatuur kamer, met beklede banken en met goud leer behangen wanden. Mills drukte op een koperen knop en de lift rees terwijl de hekdeuren

zich weer automatisch sloten. Een paar sekonden later hield de lift stil en Morel moest uitstappen. Hij stond nu in 'n smalle gang, die waarschijnlijk evenwijdig liep met een van de muren van de toren en in het midden daarvan bevond zich weer een van die zware deuren, die de verbazing van de journalist hadden gaande gemaakt. De butler klopte op deze deur, op een speciale manier, die een soort afgesproken teken scheen te zijn. Morel hoorde het verschuiven van een zware grendel en toen werd de deur geopend door een jonge, buitengewoon lange man, die nog langer scheen als gevolg van zijn schrale figuur.

Het was John Dean, de vertrouwde particuliere sekretaris van de staalkoning. Maar nog vóór deze op de man lette, wijdde Morel zijn aandacht aan het eigenaardige vertrek, waar hij nu binnenstapte. Het was zuiver vierkant en aan drie kanten bevonden zich ramen, ruim drie meter hoog maar nauwelijks tachtig centimeter breed en omgeven door geweldig diepe nissen. De vloer bestond uit stalen platen, zorgvuldig aan elkaar gelast, zonder een enkele bout en glanzend geschuurd. Slechts hier en daar was die vloer bedekt door 'n kleed, waarvan Morel pas later de betekenis begreep.

In een van de wanden, tussen twee van de ramen zat een half dozijn handles van eboniet en Morel vroeg zich af, wat wel het doel van die handles kon zijn.

De muren van het vertrek waren op een hele eigenaardige manier versierd. Ook die wanden waren van staal, maar de eentonigheid was hier op buitengewone wijze verbroken, want een kunstenaarshand had er hele taferelen ingetst, allen ontleend aan de staalbewerking.

Dicht bij een van de vensters stond een schrijfbureau en dat was al even eigenaardig als de rest, want het was samengevoegd uit zwart gebrande ijzeren platen, kunstig aan elkaar geklonken en men zou waarschijnlijk in heel New York, ja zelfs in de hele wereld,

geen tweede soortgelijk schrijfbureau aantreffen.

Tegen een van de wanden stonden archiefkasten van pantserplaat. En juist in het midden van het vertrek verrees een soort stalen mast, die in de zoldering verdween, waar omheen zich een ijzeren wenteltrap kronkelde, die aan de bovenkant was afgesloten door een rond luik, dat op dit ogenblik gesloten was. Alle treden van deze trap waren met rode rubberplaten bekleed.

De heer Dean had de bezoeker een ogenblik zwijgend opgenomen en gaf nu de butler een wenk, waarop deze zich dadelijk terug trok.

De twee mannen waren alleen.

Morel wilde zijn mond al openen om te spreken, toen Dean glimlachend de hand ophief en zei :

— Pardon, een ogenblikje.

Hij had een voorwerp van een kleine tafel genomen, dat onder het bereik van zijn hand had gelegen en er uitzag als een van die langwerpige zaklantaarns, die wel wat op een toverstaf gelijken. Het voorwerp zat aan een elektrisch snoer vast, dat in de wand verdween.

Deze eigenaardige koker bestond uit hardgummi, maar aan het einde bevond zich een knop, van gepolijst ijzer vervaardigd. Dean verschoof een knopje en hield toen het voorwerp op een paar centimeters van de borst van Morel verwijderd, die zeer verbaasd toekeek.

— Mag ik weten, mijnheer, wat u daar doet ? kon hij niet nalaten te vragen.

— Ik doe met u mijnheer, wat ik met elke vreemde bezoeker moet doen, die hier binnentreedt als ik alleen ben, antwoordde Dean glimlachend. Ik kijk of u wapens bij u hebt.

— Ha, ik begrijp. Een magneet detector ?

— Zo is het, mijnheer, als u een mes of een revolver bij u had, dan had ik dit nu al moeten bemerkt hebben, ook al zou u een dikke pels hebben gedragen. U ziet hoe uw beurs met onweerstaanbaar geweld naar dit kleine toestelletje wordt gezogen, als het ware door uw goed heen.

Inderdaad, de broekzak van Morel pulde uit en een ogenblik later sprong zijn portemonnaie, alsof zij er met een touwtje werd uitgetrokken uit zijn zak en viel rinkelend met een dof klapje op de grond.

Lachend richtte Dean er het uiteinde van de magneet op en als door magische kracht sprong het leren ding wel een meter hoog en bleef aan de magneet zitten.

— Probeer uw eigendom er maar af te halen, nodigde Dean de Fransman uit.

Morel greep zijn portemonnaie, maar

hij zou het leer eerder verscheurd hebben, dan het van de magneet te kunnen losmaken.

Dean verschoof even het knopje en de aantrekkingskracht was verdwenen. De sekretaris legde de magneet weg en ging verder :

— Ik zie tot mijn genoegen, mijnheer, dat u geen wapens bij u draagt, ik moet wel voorzichtig zijn en ik had ze van u in bewaring moeten nemen, zolang u hier was en totdat Mills de butler u weer zou hebben weggeleid. Neem nu plaats en vertel mij zo beknopt wat de reden van uw bezoek is.

HOOFDSTUK III.

VOORBEREIDENDE MAATREGELEN

Morel was gaan zitten in de stoel, die Dean hem aanwees en begon :

— Ik wil u niet verbergen, mijnheer Dean, dat ik gehoopt had mijnheer Cormick persoonlijk te spreken. Ik begrijp heel goed, dat u op de hoogte bent van al zijn zaken, maar toch, voor de ware journalist is het een hard gelag, korstjes van pasteien te eten in plaats van het verlangde brood.

— Wat zou u mijnheer Cormick willen vragen ?

— Ik had hem een paar vragen willen stellen betreffende die grote levering van spoorstaven en dwarsliggers aan de Mexicaanse regering. Ik had hem willen vragen wat er waar is van de geruchten, als zou hij op het punt staan, een contract met de Sovjet Regering af te sluiten tot een bedrag van zeven miljoen dollar. En dan had ik hem willen polsen aangaande zijn gewoonten, zijn liefheb-

berijen. U mag mij zeggen, dat dit alles al bekend is, want dan begrijpt u niet welk een eer een goed journalist erin stelt, alles uit eigen bron te hebben en alleen zijn eigen indrukken neer te schrijven, uit de eerste hand.

— Ik kan mij dat heel goed indenken, mijnheer Morel, maar mijnheer Cormick is een heel eigenaardig man en moeilijk bereikbaar voor vreemden. Hij doet alle grote zaken persoonlijk af, dat is waar, maar ik wil er niet omheen draaien, hij heeft het land aan journalisten.

— Die kwaal is helaas meer verbreid dan men wel denkt, merkte Morel hoofdschuddend op. Maar ik neem het hem niet kwalijk, ik kan mij heel goed voorstellen, hoe die honderden aanvragen om interviews hem het leven hebben verzuurd. Welnu, mijnheer Dean, als het dan niet anders gaat, dan zal ik genoeg moeten nemen met uw inlichtin-

gen. Zou u mij om te beginnen willen zeggen waar mijnheer Cormick eigenlijk werkt ?

— Een ogenblikje, mijnheer Morel, sta mij toe, u te vragen of u mij uw papieren zoudt willen laten zien.

Morel had de hand in zijn binnenzak gestoken en nam nu uit zijn portefeuille enige papieren, gaf ze aan Dean, die ze vluchtig doorlas en ze toen weer terug gaf met de woorden :

— Het is in orde, mijnheer. Ik zie uit deze papieren, dat u inderdaad Edmond Morel bent, reporter van het bekende Franse blad « De Figaro ». Wat nu uw verzoek betreft om mijnheer Cormick te interviewen, ik moet tot mijn spijt herhalen, dat hiervan geen sprake kan zijn, tenzij er zich, zoals men in criminalistische kringen zegt, « een nieuw feit » zou voordoen, een gebeurtenis van belang, laat ons zeggen een revolutie in Mexico, aan welk land wij onze spoortaven moeten leveren, of iets dergelijks. U zult dus met mij genoegen moeten nemen. Vraag mij wat u wil, maar ik moet er de nadruk op leggen dat ik u hoogstens tien minuten kan geven.

— Dat zal ik dan moeten accepteren, zei Morel zuchtend. Wordt mijnheer Cormick altijd zo goed bewaakt ?

— Zolang het mij heugt. Hij is, zoals ik net al zei, een man van grote betekenis, die zich erg veel vijanden heeft gemaakt. Ook zijn politieke overtuiging heeft hem bij veel mensen gehaat gemaakt.

— Mag ik weten waar de werkkamer van mijnheer Cormick ligt ?

— Dat is geen geheim, zijn werkkamer is hier boven, mijnheer, het is het bovenste vertrek van de koren en het is maar zeer weinigen toegestaan daar binnen te komen.

— Mijnheer Cormick is toch ongetrouwd ?

— Ja, hij is vrijgezel.

— Dus, dan vervalt bij zijn dood zijn onzaglijk fortuin aan de Staat ?

— Dat zou alleen het geval zijn, wanneer hij geen erfgenaam had. Die zijn er echter wel. Zijn broer heeft twee

zoons en die komen natuurlijk het eerst in aanmerking.

— Mijnheer Cormick geeft zeker jaarlijks hele grote bedragen uit aan liefdadige instellingen ?

— Niet meer en niet minder dan... de meeste mensen in zijn positie, mijnheer, antwoordde Dean tamelijk kortaf.

Nu stelde de Franse journalist nog een aantal vragen betreffende de gewoonten van de staalkoning en eindigde tenslotte met de vraag :

— Nu nog dit, mijnheer Dean, en u moet deze onbescheidenheid vergeven aan een man, wiens beroep het nu eenmaal is indiscreet te zijn. Ik heb gehoord dat mijnheer Cormick uitermate trots is op de bescherming van zijn huis tegen inbrekers. Geloof u, dat hij overdrijft ?

— Niet in het minst, mijnheer. Hier komt geen enkel inbreker binnen, dat verzeker ik u. De particuliere brandkast van mijnheer Cormick staat in zijn eigen werkkamer en een eventuele inbreker zou een tiental moeilijkheden moeten overwinnen, voordat hij alleen in die kamer is.

— De veronderstelling is dus niet te boud, dat deze kamer van ijzer en staal een onderdeel vormt van dat verdedigingstelsel ? vroeg de journalist glimlachend.

— In zekere zin wel, mijnheer, antwoordde de sekretaris, die een beetje ongeduldig scheen te worden.

— Ja, die verschillende handles daar brachten mij op dat idee, antwoordde Morel onverstoort. De electriciteit is een wonderbaarlijke uitvinding en de man die er zich goed van te bedienen weet, heeft een grote voorsprong, zelfs op de knapste inbreker. U hebt er zeker niets op tegen, mij de hele installatie te laten zien ?

— Dat zal ik tot mijn spijt inderdaad moeten weigeren, mijnheer Morel, antwoordde Dean koel. U begrijpt wel, dat men al was het alleen uit voorzichtigheid, zo 'n geheim niet prijs geeft.

Hij had een blik op zijn horloge geworpen en stond op. Morel begreep, dat

het onderhoud als geëindigd moest worden beschouwd en maakte zich klaar om te vertrekken. Hij liet zijn aantekenboekje in zijn zak glijden, schroefde de dop op zijn yulpen, stak haar weg en greep zijn hoed.

Dean had al op een knop gedrukt, een ogenblik later ging de deur geruisloos open en Mills verscheen op de drempel.

Morel boog voor Dean en zei :

— Ik dank u voor uw vriendelijke inlichtingen, mijnheer Dean en ik hoop, dat ik de gegevens, die u mij verstrekt hebt, dezer dagen zal kunnen verwerken in een artikel, dat ik over toestanden in de Amerikaanse industrie wil schrijven.

— Ik wens u succes, mijnheer, zei Dean en liet zijn bezoeker uit tot bij de deur. Hij keek hem een ogenblik na, sloot de deur en ging langzaam naar zijn bureau terug.

Maar vóór hij daar nog was klonk het scherpe geratel van een belletje. Hij ging haastig naar het bureau, drukte op een knopje en luisterde aan de speaker op het bureaublad.

Toen zei hij :

— Ik kom direkt bij u, mijnheer Cormick.

Hij keek in afwachting naar de zoldering en begon de wenteltrap te bestijgen, toen daar boven de ronde schijf om de onzichtbare as draaide en langzaam de opening vrij maakte, waarin de wenteltrap verdween. Even later was Dean de trap op en toen hij boven was, schoof de ronde deksel geruisloos weer op zijn plaats.

Intussen was Morel op de hiel van Mills langs dezelfde weg teruggekeerd en de butler liet hem zwijsend uit. De Fransman scheen verlicht adem te halen toen hij de heerlijke lentelucht opsnoof na zijn verblijf in dit reusachtige huis met zijn drukkende pracht, zijn kolossale afmetingen en zijn wonderbaarlijke inrichting.

Hij had vrij snel een taxi gevonden en gaf de chauffeur een adres op. Een half uur later stopte de auto aan het begin van een brede weg, de Hillside Ave-

nue, die naar Jamaica leidde. Morel stapte uit, rekende af met de chauffeur en ging lopend verder. Ongeveer een kwartier later had hij een klein, eenvoudig landhuis aan de Grand Central Parkway bereikt, waar men hem blijkbaar verwacht had, want de deur ging open nog vóór hij op de bel kon drukken en in de gang begroette hij Charles Brand met de woorden :

— Niets bijzonders. Maar ik zal je straks wel alles vertellen, laat ik eerst mijn vermomming gaan afleggen.

Morel liep een gelijkvloers gelegen vertrek binnen, bleef daar een kwartier en toen hij het weer verliet, vertoonde hij zich in de gedaante van graaf Palmhurst, van de Engelse edelman, achter wie John Raffles zich verborg.

Hij stak de gang over en stapte een eenvoudig gemeubileerd helder verlichte kamer binnen, waar de zon in brede bundels door het openstaande raam naar binnen scheen.

Brand wierp direkt de krant weg, die hij zat te lezen, keek Raffles vol verwachting aan en vroeg toen :

— Je optreden als Morel heeft dus niet het gewenste resultaat opgeleverd ?

— Nee, Charles, ik geef het volmondig toe. Ik had er meer van verwacht, maar ik had moeten bedenken, dat die man als het ware met koninklijke waardigheid bekleed is en dat het niet zo gemakkelijk is hem te benaderen.

— Je hebt hem dus zelf niet gesproken ?

— Nee, ik heb genoeg moeten nemen met zijn sekretaris.

— Wat is dat voor iemand ?

— Een heel merkwaardige man, lijkt mij, maar die ik toch niet graag onder mijn vrienden zou tellen. Zijn ogen bevallen mij niet erg en de vorm van zijn voorhoofd is bepaald ongunstig. Hij heeft mij echter geduldig te woord gestaan en ik weet nu hoe laat Cormick pleegt op te staan, dat hij veel van macaroni houdt, dat hij iedere ochtend een koud bad neemt, dat hij ongetrouwd is en meer dergelijke zaken, die mij eigenlijk volkomen onverschillig laten.

— Maar de hoofdzaak : de verdedigingswerken van de vesting ?

— Die heb ik uiteraard maar heel vluchtig kunnen onderzoeken. Maar ze zijn formidabel, daar kunnen wij gerust op rekenen. Cormick werkt op grote schaal met elektriciteit. Zijn sekretaris zit in een kamer, bijna helemaal van ijzer en staal, tot de vloer en het meublement toe en ik vermoed, dat men die hele kamer onder stroom zal kunnen zetten en dat iedereen, die maar even in aanraking komt met een van die voorwerpen op slag gedood wordt door een elektrische stroom met een spanning van een paar duizend volt.

— Sakkerloot, riep Brand verschrikt uit, dat klinkt niet bepaald geruststellend.

— De bescherming van een huis door middel van elektriciteit heeft haar zwakke zijden ook, Charles. Want in dergelijke gevallen moet degene die haar toepast nog altijd gebruik kunnen maken van 'n kabel en daarin schuilt voor hem het gevaar. Want men hoeft alleen die draad door te knippen en het hele prachtige systeem valt als een kaartenhuis in elkaar. Natuurlijk is dat snoer zorgvuldig verborgen en de grote moeilijkheid ligt hierin, het toch te ontdekken.

— En is dat alles ?

— O nee. Er zijn ook nog geweldige grendels aan de voordeur, meer dan een duim dik, er is een cilinderslot, er is nog een ketting, er is een bascule onder de mat, die 's nachts contact maakt, als zij door het gewicht van een inbreker wordt neergedrukt en dan waarschijnlijk een alarmbel in beweging stelt, er zijn zware ijzeren rolluiken voor de ramen, kortom, de gebruikelijke, omslachtige bewapening, die ik niettemin, zoals je je misschien wel zult herinneren, herhaalde malen heb weten te doorboren. Het is alleen zaak alles te weten te komen en hoe zij werken.

— Met dat al kan ik niet inzien, hoe je nu zult slagen, om je plan ten uitvoer te brengen. Want ik hoef je natuurlijk niet te vragen of Dean gewelgerd heeft, je op jouw verzoek die elektrische in-

stallatie te tonen ?

— Natuurlijk weigerde hij en ik had ook verstandiger en voorzichtiger moeten zijn. De man leek mij toch al een beetje wantrouwend. Enfin, de ochtend is toch niet helemaal verloren, want ik weet nu althans waarop het verdedigingsstelsel gebaseerd is. Ieder huis, hoe goed ook uitgerust om heren inbrekers te bestrijden, heeft een zwakke plek, soms meerdere en het is een stelling, dat zij toenemen met de grootte van het huis. Er zijn maar twee deuren, dat is waar, een voor Cormick, zijn sekretaris en zijn ander kantoorpersoneel, waarvan ik trouwens nog niemand gezien heb en een voor de huisbedienden. Beide zijn even sterk en ze worden goed verdedigd. De laagste ramen bevinden zich op de eerste verdieping, ongeveer zes meter van de straat en de toren is honderd twintig meter hoog. En toch moet men dat huis binnen kunnen komen.

— Er is geen kelder ?

— Er is zelfs een hele uitgestrekte kelder. En omdat die verlicht moet worden, zijn er ter hoogte van de straat hier en daar een paar lage ramen in de muur aangebracht, waar een niet al te dikke man door zal kunnen kruipen, maar die dan ook beschermd worden door kruiselings aangebrachte bijna armdikke tralies. Jazeker, mijnheer Cormick gaat niet over een nacht ijs, dat zal men hem onmogelijk kunnen verwijten. Maar ik geef het niet op. De grootste moeilijkheid zal waarschijnlijk zijn binnen te dringen, maar zijn we er eenmaal, dan kan het niet zo moeilijk zijn, tot boven in de kabel ; als wij maar eerst de bron van de electriciteit hebben ontdekt en die hebben kunnen afsnijden.

— Maar er zullen nachtwakers om het huis patrouilleren, Edward. Je zult die duimdikke stalen grendels nooit van buitenaf kunnen doorzagen, evenmin als we de ramen op de eerste verdieping onmogelijk kunnen bereiken ; ik zie dus niet in, hoe je binnen zult kunnen komen.

— O, als men bij het aanleggen van een mijngang op een hard stuk graniet stuit, dan tracht men daar niet doorheen te boren; men graaft er eenvoudig een gang onder door, zei Raffles kalm.

— Er onder door? herhaalde Brand verbaasd. Maar dat zal in dit geval totaal onmogelijk zijn.

— Het zal integendeel heel gemakkelijk zijn, hernam Raffles glimlachend. Want toen ik het huis verliet,

heb ik opgemerkt, dat er achter in het park een soort tuinhuisje is, dat, zó vroeg in het jaar, natuurlijk niet in gebruik is, en dat zich op hoogstens vijf meter afstand van de achtergevel van het heel reusachtige huis bevindt. Welnu, beste Charles, dat huisje zal ons hoofdkwartier worden. Wij zullen daar binnen dringen, wat heel gemakkelijk zal gaan en daar zetten wij onze netten uit, daar beginnen wij de aanval.

HOOFDSTUK IV.

DE MAN IN DE KOEPEL

Er waren ongeveer vier dagen verlopen sinds het gesprek van de zogenoemde Morel met Dean, de sekretaris.

Het was bijna een uur in de nacht, toen drie eenvoudig geklede mannen het huis van Cormick aan de achterkant naderden, dat wil zeggen van de kant van de reusachtige fabrieksterreinen, waarvan het huis door het park en de daar achter lopende brede weg gescheiden was.

Op het fabrieksterrein zelfs gloeiden hier en daar een paar elektrische bollen, aan hoge lichtmasten, maar in de schaduw van de hoge muur, die het terrein afsloot, was het tamelijk donker.

De tuin zelf was omgeven door een vrij hoge muur, waarop bovendien een koperen hek geplaatst was, om het overklimmen te verhinderen.

De drie mannen liepen nu snel voorbij een straatlantaarn, die even hun gezicht bescheen. Het waren Raffles, Brand en James Henderson, de herculisch gebouwde chauffeur. Zij liepen heel zacht op de rubber zolen van de overschoenen,

die zij net hadden aangetrokken. Nu stonden zij stil aan de voet van de muur, die het park afsloot.

Raffles boog zich naar Brand, over en zei fluisterend:

— Het is mogelijk, dat hier de moeilijkheden al beginnen, want wij moeten er rekening mee houden, dat er misschien stroom staat op het dek boven op de muur. Wij zullen er ons trouwens dadelijk van overtuigen.

Raffles had een kleine tas geopend en nam daaruit enige voorwerpen, waaronder een rol geïsoleerd koperdraad.

Hij schraapte een klein gedeelte van de draad bloot, zodat het koper te zien kwam, knipte er een stuk af, van bijna drie meter lengte, bevestigde het uiteinde aan een zak-voltmeter, herhaalde deze bewerking met een tweede draad voor de tweede pool en wenkte Henderson, die dadelijk begreep wat hij moest doen en zich schrap zette tegen de muur.

Raffles wapende zich met dikke rubber handschoenen, gaf Brand de voltme-

ter in de hand en klom op de rug van Henderson. Hij legde de uiteinden van de twee draden op enige passen van elkaar tegen het koperen hek en dadelijk draalde de wijzer van de voltmeter rond, tot hij op tweehonderd-twintig stilstond. Het hek was dus geladen met het gebruikelijke voltage, dat in veel gevallen sterk genoeg is om iemand te doden, of althans bewusteloos te maken. Het hele experiment had geen vijf minuten geduurd. Raffles liet zich weer op de grond zakken en dacht even na. Hij keek naar boven en bemerkte een telefoondraad, die op nauwelijks enige meters langs het koperen hek liep.

En opnieuw ging hij aan het werk. Hij zocht een tweede geleidingsdraad, ditmaal wat dikker, klom nog eens op de schouders van Henderson, maakte de draad eerst aan het hek vast, om vervolgens weer op de grond te springen en klom toen, het uiteinde van de draad in een van zijn knoopsgaten gehaakt, in de telefoonpaal. Boven gekomen, maakte hij de draad los en liet hem met het haakvormige uiteinde op de telefoondraad vallen.

Een ogenblik later stond hij weer naast zijn makkers en nu kon men zonder enig gevaar overklimmen, want het hek was nu stroomloos geworden.

Henderson diende voor de derde keer als steun en eerst klommen Raffles en Brand op zijn schouders, waarop zij de reus, niet zonder moeite, zóver optrokken, tot hij de rand van de muur kon grijpen en er boven op klimmen.

Een ogenblik later lieten zij zich in de zachte aarde van een bloemperk vallen, aan de andere kant van de muur. Op dat ogenblik klonk een geluid als van een rammelende ketting.

— Dat is de waakhond, fluisterde Raffles. Wacht maar even, ik heb wel een middel om die vriend tot zwijgen te brengen.

Hij had zijn hand in zijn zak gestoken en nam er een klein windpistool uit, dat al geladen was met een eigenaardig projectiel, een scherp, stalen pennetje, met aan het uiteinde een pluimpje paardehaar, waardoor het beter rich-

ting hield. Maar in dit geval was het pennetje gedoopt in een stof, die, in het bloed gebracht, een onmiddellijke verstijving, een diepe bewusteloosheid liet optreden. Met dit wapen voorzien, liep Raffles rustig naar het hok, waar hij wist dat de monsterachtige grote bloedhond aan zijn ketting lag.

Het monster schoof al grommend te voorschijn en het volgende ogenblik zou hij in woedend geblaf zijn uitgebarsten als het projectiel uit het windpistool niet sneller was geweest.

Raffles mikte tussen de gloeiende ogen van het dier, de hond liet een zacht klagend geluid horen, waggelde even dronken heen en weer op zijn poten en viel toen plotseling op zijn rechterzij. Er liep een krampachtige rilling door het grote lijf en toen strekte het dier de poten uit en lag stil.

Vlug liepen de drie mannen naar het tuinhuis, dat niets anders bleek te zijn dan een kleine schuur, bestemd om er tuingereedschap, bloempotten, een paar korte ladders en andere voorwerpen te bewaren.

Henderson begon zijn vracht af te laden en het was een vracht, die voor twee mannen ruimschoots voldoende zou zijn geweest. Onder de voorwerpen, die hij onder zijn wijde jas verborgen had gehouden, was een draagbare elektromotor, bevestigd op een elkenhouten plank. Dit voorwerp werd midden in de schuur neergezet en nu was het zaak allereerst naar de elektriciteitskabel te zoeken. Het duurde niet lang of Brand had dicht bij de muur van het huis een stroomkabel ontdekt.

Henderson, die een voortreffelijk elektricien was, had al gauw die kabel in verbinding gebracht met de elektromotor, die het volgende ogenblik lustig begon te snorren. Het geluid werd gedempt, door een paardendecken over de motor te leggen terwijl de deur van de loods zo goed mogelijk werd gesloten.

Helemaal dicht mocht zij echter niet zijn, want zij moest nog ruimte geven aan een cardan-as, die aan haar uiteinde een eigenaardig voorwerp droeg, dat er uitzag als een zeer scherpe getande,

ronde zaag. Dit zaagblad, dat gemakkelijk tegen een andere kon worden verwisseld, maakte drie duizend omwentelingen per minuut en sneed met het grootste gemak door de dikste stalen staven. Het opzetten van deze installatie had nauwelijks een half uur geduurd.

De drie mannen gingen nu weer de donkere tuin in en het moeilijkste werk begon. Aan de voet van de muur moest eerst een vrij diep gat worden gegraven, net onder een van de keldergaten, totdat het fundament van het huis werd blootgelegd.

De drie mannen maakten daarbij gebruik van de schoppen, die zij in het tuinhuis hadden gevonden en gingen snel en zwiingend aan het werk, zonder elkaar te hinderen. En alweer kwam de geweldige lichaamskracht van Henderson Raffles te hulp, want hij groef niet alleen snel, hij groef ook veel. Het gat werd vlug dieper en eindelijk gaf Raffles een teken om op te houden. De muur lag nu bloot, vlak onder het keldergat. De schoppen werden opzij gezet en de boor moest nu haar werk gaan doen.

Raffles ging in het gat staan, dat meer dan een meter diep was en richtte de stalen zaag op de stenen, terwijl Brand klaar stond, de zaag met een grote oliespuit voortdurend gesmeerd te houden. De motor begon weer heel zacht te grommen, de zaag deed haar werk en beet zich met buitengewone snelheid een weg door de harde stenen van het fundament.

In minder dan een kwartier had Raffles een vierkant gat, in de muur gezaagd, ongeveer vijf decimeter in het vierkant, zodat zelfs de reusachtige Henderson er door zou kunnen.

In het midden van het uitgezaagde blok werd een gat gemaakt, groot genoeg om er de arm door te steken en aan Henderson was de taak het vierkante blok steen, dat minstens tachtig kilo woog, (de muur was ruim een voet dik) uit de voegen naar zich toe te trekken.

Het was maar een kinderspelletje voor de reus en als het nodig was geweest, zou hij het blok een half uur lang met gestrekte arm boven het hoofd hebben gehouden.

De weg was vrij.

Na weer uit de bergloods te hebben gehaald wat zij nodig hadden, klommen de drie mannen achter elkaar door de opening en stonden nu in een van de grote kelders van het huis. Het was er stikdonker en Raffles was wel genoodzaakt zijn zaklantaarn aan te knippen, waarna hij een aantal kleine en grote vaten op eikenhouten stellages ontdekte. Hij bevond zich in de welvoorzien wijnkelder van de staalkoning.

Tegenover het keldergat bevond zich de zware deur, boven aan een betonnen trapje van vier treden. Van een elektrisch inductie-apparaat was totaal niets te zien, maar wel de dunne loodkabel, die langs de zoldering liep en moest uitlopen op het ijzeren traliwerk. Raffles liep snel naar de deur en onderzocht het slot, na vergeefs te hebben geprobeerd de kruk om te draaien.

Het was een dikke eiken deur en het slot was ook goed, maar het was niet erg ingewikkeld, zodat het voor een man als Raffles, geen moeilijkheden kon opleveren. Binnen vijf minuten had hij het geopend met behulp van een van zijn lopers.

Een ogenblik bleef hij luisterend staan, waarna hij zijn beide metgezellen wenkte, die zich dadelijk bij hem voegden. Zij klommen de kleine trap op en stonden nu in een overwelfde gang, flauwtjes verlicht door een lampje en die zeker midden door het huis liep, want aan weerskanten waren nog enkele deuren, die waarschijnlijk toegang gaven tot andere kelderruimten, die geen ramen hadden en dus kunstmatig verlicht moesten worden. Bij de derde deur moest de loper van Raffles weer dienst doen en toen hij deze geopend had, stond hij in een kelder, waar een aantal elektrische agregaten stonden, waar die dienst voor deden was niet twijfelachtig.

Er stonden daar dynamo's, transformatoren, grote omschakelaars en aan de muur was een marmeren schakelbord bevestigd. Raffles liep de kelder in en bekeek aandachtig de verschillende apparaten.

Een ogenblik dacht hij er aan, gewoon kortsluiting te maken door de hoofdleiding bloot te leggen, maar de gedachte dat dan in het huis al de lampen zouden uitgaan, waardoor misschien Cormick of zijn bedienden gewekt zouden worden, weerhield hem daarvan.

Pas toen Henderson er hem attent op maakte, dat de lichten in huis waar-schijnlijk brandden door het gewone gemeentenet, ging Raffles er toe over door een eenvoudige handgreep alle machines buiten werking te stellen.

Een stukje koperdraad, niet langer dan een paar decimeter, had bewerktstelligd, dat de lift voorlopig niet kon dalen of stijgen, dat geen enkel voorwerp in het huis, zelfs niet in de metalen kamer van Déan, onder stroom zou kunnen worden gezet.

Nadat de drie mannen op dit punt volkomen gerustgesteld waren, verlieten zij de kelder, sloten de deur achter zich en liepen door de gang terug tot zij de betonnen trap hadden bereikt, ongeveer vijf treden hoog, die leidde naar een dwarsgang, die naar de voorkant van het huis liep. Zij volgden deze gang, die zich verbreedde tot een soort hall, waarop twee deuren uitkwamen. Een er van was niet gesloten en bleek toegang te geven tot een heel groot, met verfijnde weelde gemeubileerd vertrek. Het grote vertrek had nog maar een andere deur en toen Raffles deze met de grootste voorzichtigheid opende, zag hij de hem al bekende reusachtige hall, verlicht door een kolossale lamp van doorzichtig albast, die een zacht schijnsel uitstraalde.

Nu nog meer dan overdag maakte de hall met haar granieten wanden, een geheimzinnige doodse indruk. Aan de voet van de beide trappen schenen de vier stenen beelden dreigend de wacht te houden.

Weer luisterde Raffles geruime tijd en toen pas wenkte hij Brand en Henderson, om hem te volgen. Zonder enig gerucht te maken gingen de drie mannen een van de beide granieten trappen op en nu stond Raffles voor dezelfde deur, die hij een paar dagen geleden in de gedaante van Edmond Morel was gepasseerd.

De deur was op slot en een dunne elektrische draad, die langs de scharnieren liep, schonk Raffles de overtuiging, dat hij er goed aan gedaan had, de elektriciteit buiten werking te stellen, want het zou misschien de dood en zeker een bewusteloosheid betekend hebben, deze overdadig met brons beslagen deur aan te raken.

Het slot was vrij ingewikkeld en Raffles had bijna een kwartier nodig, alvorens hij het open had, na vergeefs een viertal van zijn lopers te hebben geprobeerd.

De elektrische zaklantaarn moest nu weer worden aangestoken, want het was hier volkomen donker.

Daar er niet aan te denken viel, de lift te gebruiken, ging Raffles naar de trap, aan het andere eind van deze eigenaardige kamer en gaf het voorbeeld onhoorbaar deze te bestijgen. De anderen volgden hem.

Hoger en hoger klommen zij door de toren, totdat Raffles stil stond voor de deur van de metalen kamer. Hij legde zijn hand op de kruk en draaide deze om: de deur bleek niet gesloten te zijn.

Uit voorzorg had hij zijn zaklantaarn gedoofd, daar het niet onmogelijk was, dat Dean nog laat werkte. In de andere hand had hij zijn revolver, maar hij stak het wapen weer weg, want de kamer was volkomen donker en verlaten.

Nee, volkomen donker was het toch niet, want door de ramen aan de westkant van de toren drongen de stralen van de maan in smalle bundels het vertrek binnen, hetwelk een geheimzinnige schemer verwekte.

Het witte maanlicht weerkaatste in het gepolijste staal van de vloer en op de stalen wanden, met hun eigenaardige

afbeeldingen, in het ijzer van het bureau en op het ijzer van de wenteltrap, die naar boven kronkelde, om in de zoldering te verdwijnen.

Raffles trok de gordijnen voor de smalle ramen dicht en deed zijn lantaarn vol aan.

Brand en Henderson keken in de grootste verbazing om zich heen, want zo'n eigenaardig vertrek hadden zij nog nooit gezien. Henderson werd vooral aangetrokken tot het half dozijn handles, die uit een van de muren staken en boven elk waarvan een cijfer was geschilderd.

Maar Raffles had zijn voet al op de onderste tree van de wenteltrap gezet, die hij nu begon te bestijgen. Al gauw kon hij niet verder, want de ronde schijf sloot de opening, daar omhoog, als het ware hermetisch af. Nergens was een knop of een handle te zien, om die schijf te doen draaien. Het was duidelijk, dat alleen Cormick zelf die schijf daarboven om haar as kon laten draaien en dat zij alleen in de bovenste kamer in beweging kon worden gebracht.

Maar toen bedacht Raffles, dat de opening toch weer gesloten moest worden als Cormick zijn kamer verliet, waar een brandkast stond met zo'n rijke inhoud, zodat er dus hier beneden wel ergens iets moet zijn, waardoor men de opening ook hier kon sluiten en openen. Hij tastte langs de leuning van de trap en langs de middelste zuil, maar toen hij daar absoluut niets vond, kwam hij weer naar beneden en zei zacht tegen zijn beide metgezellen:

— Wij moeten het vertrek zorgvuldig onderzoeken, er is niets aan te doen.

— Maar zou M. Cormick dan zijn kamer alleen kunnen binnenkomen en verlaten langs deze trap? vroeg Brand.

— Ongetwijfeld. De lift gaat niet hoger dan deze verdieping.

En nu begonnen de mannen met de grootste ijver het hele vertrek te onderzoeken. Raffles hield zich met het schrijfbureau bezig, tastte onder de rand, trek de deuren open en haalde de bovenste la helemaal uit de tafel. Toen

hij zijn rechterarm in de opening stak, ontmoetten zijn vingers heel achteraan een ring. Hij trok eraan en bijna op hetzelfde ogenblik klonk boven hun hoofd een heel zacht geruis. De schijf begon langzaam van de opening weg te draaien. Maar, terwijl dit gebeurde, flitste op hetzelfde moment een lichtschijnsel in het vertrek door, dat niet afkomstig was van de lantaarn van Raffles.

Het kwam van boven. Het kwam uit de steeds groter wordende opening. In het vertrek van Mr. Cormick brandde dus licht. Een ogenblik stonden de drie mannen doodstil, vast overtuigd, dat er het volgende ogenblik voetstappen zouden klinken, kreten, die de bedienden zouden waarschuwen. Maar alles bleef stil; niets werd gehoord dan het zacht geruis, veroorzaakt door het wegdraaien van de stalen plaat, die de trapopening bedekte.

Raffles had zijn lantaarn gedoofd. Door de cirkelronde opening viel nu een tamelijk helder, groenachtig schijnsel in het vertrek hier beneden, een brede bundel licht, die zich langzamerhand verbreedde en in het midden van de vloer een grote cirkel tekende. En in dat licht stonden de drie mannen onbewooglijk als beelden en luisterden, de vinger aan de trekker van hun revolver.

De hersens van Raffles werkten snel. Hij vroeg zich af wat dit betekende. Was het de gewoonte van Mr. Cormick, in zijn kamer altijd het licht te laten branden? Werkte hij nog? Maar, als dat het geval was, had hij dan niets gemerkt van het wegdraaien van de schijf? Was hij alleen, of was zijn sekretaris nog bij hem?

Raffles wilde zich zekerheid verschaffen. Met krampachtige schreden beklom hij de wenteltrap, zo zacht dat zelfs Brand en Henderson hem niet hoorden. Toen hij bijna boven was gekomen, richtte hij zich langzaam op, totdat hij over de rand van de opening kon zien. Wel vijf minuten bleef hij in die houding, in de grootste verbazing voor zich uitstarend, naar hetzelfde punt.

Hij zag een volkomen cirkelvormig ver-

trek, overwelfd door een reusachtige glazen koepel, met een doorsnee van minstens veertig meter. Het onderste gedeelte van de muren, tot waar de plint begon, was beschoten met smalle planken van satijnhout, beurtelings van zacht paarse en citroengele kleur.

De weinige meubelen, die er stonden, waren van dezelfde houtsoort en dezelfde kleur. Het was heel bizar; Mr. Cormick scheen een man met een bijzondere smaak te zijn.

De ronde opening in de vloer vormde het middelpunt van het vertrek en om die opening heen waren concentrische cirkels getrokken, afwisselend in kleur, paars en geel, in banen van omstreeks een decimeter breedte.

Op ongeveer twintig meter afstand van de opening, dus dicht bij de wand, stond een schrijfbureau van een eigenaardige vorm; het had ook de vorm van een cirkel en het bestond uit dezelfde houtsoort, waaruit vloer en wanden vervaardigd waren.

Het bureau was heel groot en was bedekt met een massa papieren, terwijl op een van de punten een grote, geopende kist sigaren stond. Naast het bureau stond een uit brons gedreven tafeltje en op het blad zag Raffles een fles van een of andere wijnsoort en een syphon spuitwater, benevens een glas staan, dat voor de helft leeg was.

Maar deze bijzonderheden drongen pas later tot hem door.

Het allereerst werd zijn aandacht getrokken tot de man, die achter het schrijfbureau zat en hem strak aan-

keek. Raffles had te veel foto's van de staalkoning gezien, om niet direkt te weten, dat die man John Cormick was.

Het was hier boven zó volkomen stil, zó volstrekt klankloos, dat Raffles niets anders hoorde dan zijn eigen zachte ademhaling.

En hij bleef kijken naar Cormick, wiens grote, sterke handen op de vloerlegger lagen. De rechterhand hield de vulpen vast, de linker een geweldig grote sigaar. Maar nadat hij vijf minuten gestaard had, aarzelde Raffles niet langer. Met één enkele sprong was hij in het vertrek, de revolver op het hoofd van Cormick gericht.

— Verroer u niet, mijnheer, ik versta geen grapjes, zei hij met zachte, heldere stem. Het spijt mij, dat ik u hier moet komen lastig vallen, midden in uw drukke werkzaamheden, maar eerlijk gezegd had ik gedacht, dat u al zou slapen, men schijnt mij verkeerd te hebben ingelicht.

Hij was onder het spreken snel dichterbij gekomen en wachtte op een antwoord. Maar Cormick bleef zwijgen, volkomen onverschillig voor deze toespraak, naar het scheen. Raffles deed nog een paar passen en uitte plotseling een onderdrukte kreet. Hij liep snel op Cormick toe en wuifde met zijn linkerhand vlak voor diens ogen heen en weer. De grijsgroene ogen met hun zonderlinge flikkerende blik knipperden zelfs niet, maar bleven strak op Raffles gericht. Raffles raakte even de hand van Cormick aan, die hand was koud en stijf. De staalkoning was dood.

HOOFDSTUK V.

DE VOLGENDE DAG

Een ogenblik bleef Raffles onbeweeglijk kijken naar dat brede gezicht, dat in de dood scheen te grijnzen, want de grote, blinkende, witte tanden glansden vochtig tussen de halfopen lippen. Toen wendde hij zich om en wenkte Brand en Henderson, die niet goed begrepen wat er aan de hand was en nieuwsgierig over de rand van de opening gluurden, om dichterbij te komen.

Brand, die het eerst bij Raffles was, slaakte een zachte kreet, toen hij Cormick ontdekte en zei toen zacht:

— Wat scheelt hem? Een beroerte?

— Nee, Charles, de man is dood, antwoordde Raffles zacht.

— Wat zegt ge? Mijn God, vanmiddag heeft hij de beurs nog bezocht, vanaavond dineerde hij in zijn club, zei Brand op zachte, ontstelde toon.

— Hij is niet meer dan drie uur dood, Charles en waarschijnlijk pas twee, antwoordde Raffles kalm, na nogmaals de kille hand van de dode tussen zijn warme vingers te hebben genomen en de spieren te hebben betast. En ik geloof niet dat het een beroerte is, ofschoon de uitdrukking van zijn gezicht daar wel een beetje op lijkt.

Hij had zich voorover gebogen en bekeek het gezicht van de dode wat nauwkeuriger. Toen bukte hij zich plotseling nog wat dieper en rook even aan de half geopende lippen. Zijn gezicht kreeg een uitdrukking van verbazing en ontsteltenis. Hij liet zijn ogen langzaam door het vertrek dwalen en vestigde ze

toen op het half lege glas, waarin zich een lechtrade vloeistof bevond. Hij nam het op, rook eraan, doopte er de vinger in en bracht die heel voorzichtig even aan de punt van zijn tong. Hij spuwde dadelijk op de grond, mompelde zacht iets voor zich heen en wendde zich toen tot Brand met de opmerking op gedempte toon geuit:

— Cormick is vergiftigd. Het lijdt niet de minste twijfel.

Hij nam de wijnfles op, die nog bijna tot aan de hals gevuld was en toen hij verder zocht, vond hij de kurk, die nog aan de kurkentrekker vast zat.

— Dat is vreemd, mompelde hij. Die wijnfles is hier pas weinige uren geleden opengetrokken. Zou de wijn dan in de fles vergiftigd zijn geweest?

Hij rook aan de opengetrokken fles, schudde het hoofd en vervolgde:

— Het wordt er niet duidelijker op. Ik zou zeggen, dat de wijn volkomen onschadelijk is. Hij liet een druppel op de top van zijn pink vallen, likte er even aan en ging toen voort:

— Ik herhaal volkomen onschadelijk. De smaak van het goedje in het glas is anders.

— Maar hoe komt het dan dat Cormick dit niet zelf gemerkt heeft? vroeg Brand verbaasd en verschrikt door deze plotselinge dood.

— Maar dan, dan moet Cormick zelf het vergif in het glas hebben gedaan, antwoordde Brand.

— Dat klinkt wel heel onwaarschijn-

lijk. Cormick had niet de minste reden om een einde aan zijn leven te maken. Hij was rijk, volkomen gezond, nog lang niet oud, kortom het type van de man, die aan het leven gehecht is. Bovendien, als Cormick zich zelf had willen vergiftigen, dan koos hij wel een hele merkwaardige manier, om die wanhoopsdaad te plegen. Waarom klom hij dan eerst naar deze kamer? Waarom schreef hij een brief, die hij maar half voltooid heeft?

— Als hij het niet zelf gedaan heeft dan moet er wat in zijn glas zijn gegoten.

— Natuurlijk in zijn glas, of...

Hij voltooide de zin niet, maar trad weer op het kleine tafeltje toe, tilde de syphoon spuitwater op en haalde voor de derde keer, zijn neus krachtig op, nu aan de kraan van de syphon.

En toen beëindigde hij zijn zin:

— Of in de tuit van de syphon. En ik geloof dat mijn laatste opvatting de juiste is. De moordenaar is een buitengewoon slim heerschap, dat staat vast. Hij heeft de binnenkant van de tuit bestreken met vergif en het langs stromende water, dat met kracht uit de syphon spoot, nam het vergif natuurlijk met zich mee. Het is geniaal en het is duivels. Tegen dit vergif baat geen hulp. Ja, een kwartier nadat hij het had gedronken, zou men hem misschien nog hebben kunnen redden, maar hij is al lang dood, de lijkverstijving begint al in te treden. Laten wij gaan, vrienden, wij hebben hier niets meer te doen.

— Maar moeten wij dan geen onderzoek doen naar de moordenaar, mylord? vroeg Henderson op fluisterende toon, die al die tijd met afschuw naar de doed had gekeken.

— Ik ben bang, dat dat verloren moeite zal zijn, James, antwoordde Raffles. De moordenaar is waarschijnlijk niet eens hier in huis. Er heeft geen worsteling plaats gehad, hij behoefde alleen maar te zorgen, dat de spuitwaterfles op haar gewone plaats stond, ditmaal voorzien van het vergif en voor de rest kon hij rustig de loop van de ge-

beurtenissen afwachten; het noodlot zou zich wel aan zijn slachtoffer voltrekken.

De terugtocht begon. Zij daalden weer af door het gat, langs de trap en bereikten de metalen kamer. Zij lieten de opening onbedekt en daalden alle trappen af, tot zij tenslotte weer in de hall stonden. Nu, meer dan ooit, maakte deze reusachtige hall een sombere, geheimzinnige indruk. Zij gingen voor de tweede keer door het weelderige zijvertrek, bereikten de dwarsgang, kwamen in de gang, die langs de kelders liep en gingen de kelderruimte binnen, waar het gat in de muur zat. Zij kropen er één voor één door, verzamelden in het tuinhuis hun apparaten en instrumenten en klauterden over de muur, na eerst geruime tijd te hebben stilgestaan, luisterend naar ieder verdacht geluid.

Heel in de verte, nauwelijks hoorbaar, klonk op het fabrieksterrein de regelmatig trage stap van een der nachtwakers. Toen het geluid was weggestorven, klommen zij snel over de muur en enige ogenblikken later waren zij in veiligheid.

Zij gingen gewoonte getrouw direct uit elkaar en bereikten afzonderlijk het huis aan de Grand Central Parkway, dat Raffles enige weken geleden voor een kwartaal gehuurd had, gemeubileerd en wel.

De ochtendbladen bevatten natuurlijk nog geen enkel bericht omtrent de moord op John Cormick.

Maar nauwelijks was de moord ontdekt, of verschillende bladen kwamen met extra edities uit, want de plotselinge dood van de staalkoning was van weinig minder belang dan die van de President van de Verenigde Staten zou zijn geweest.

Het spreekt vanzelf dat Brand er direct voor zorgde, enige van die bladen in handen te krijgen. En wat de beide vrienden wel hadden moeten verwachten, was natuurlijk ook gebeurd, de politie beschouwde de inbrekers, die zulke duidelijke sporen van hun werk hadden achtergelaten, ook als de moordenaars

van Cormick.

Toen Raffles dit las, haalde hij medelijdend de schouders op en bromde half voor zich heen:

— Gebrek aan logisch nadenken is nog altijd een van de ergste fouten van de politie over de hele wereld. Stel je voor: inbrekers die van vergif gebruik maken. Het is, voor zover ik weet, nog nooit voorgekomen en het is niet onmogelijk, dat juist daarom de politie van New York er zich met zoveel ijver op werpt, het is weer eens iets anders. Maar laten wij eens aannemen, dat de inbrekers, die zoveel moeite hebben gedaan om binnenshuis te komen, Cormick hebben gedood. Zouden zij daarna weer kalmpjes zijn weggegaan, zonder de brandkast aan te raken.

— Ik lees hier ergens, Edward, dat zij misschien in hun werk gestoord zijn.

— Door wie of door wat? Inbrekers, die een moord plegen om hun doel te bereiken, laten zich niet zo gauw storen. De politie heeft in de zachte grond van het park drie verschillende voetsporen gevonden en daarvoor was niet bijzonder veel intelligentie nodig, want zelfs een kind zou de enorme, diepe indrukken van Henderson's voet kunnen onderscheiden van jouw damesvoetje. Mijn indruk staat daar tussen in: het was geen heel sterk stukje. Maar goed, de politie weet nu, dat er minstens drie mannen zijn geweest. Die hadden van de elektrische stroom niets te vrezen. En zij zouden zijn gevlucht, zodra zij het minste gerucht hoorden? En dat zonder ook maar één vinger naar de brandkast te hebben uitgestoken? Wat een onzin!

— Ik heb hier een stukje, waarin wordt gezegd, dat de inbrekers hun pogingen dadelijk hebben moeten opgeven, daar de brandkast onaantastbaar bleek.

— Alweer een praatje. Geen brandkast lijkt de inbreker zo onaantastbaar of hij begint er althans aan. Nu, wij mogen in ieder geval heel blij zijn, dat men ons niet heeft gesnapt, want de schrandere politie van New York zou ons gewoon als de moordenaar beschouwd hebben. Intussen is dit alles

heel voordelig voor de werkelijke dader, die er nu van overtuigd kan zijn, dat hij voorlopig volkomen veilig is: de politiemannen snuffelen op het verkeerde spoor.

— Dat is zeker waar, antwoordde Brand, maar daar staat tegenover, dat hij voor zichzelf drommels goed weet, dat de indringers Cormick niet gedood hebben en, wat erger is, dat zij de man dood hebben gevonden en daaruit hun gevolgtrekkingsen zullen maken.

— Natuurlijk weet hij dat, antwoordde Raffles, maar dat zal hem een beetje verontrusten, want hij moet bij zichzelf denken, dat de nachtelijke bezoekers zich nog wel driemaal zullen bedenken, alvorens zij naar de politie zullen gaan, om daar te getuigen, dat zij Cormick dood in zijn stoel hebben gevonden, vooral nu zij gelezen hebben, hoe de politie over de zaak denkt. Nee, de dader moet zich betrekkelijk veilig voelen en als hij nu maar geen domheden begaat, dan staat zijn zaak zo slecht niet.

— Heb je zelf geen flauw vermoeden wie de daad kan hebben gepleegd? vroeg Brand.

— Daar heb ik al over nagedacht, Charles. Het moet natuurlijk iemand zijn, die er groot belang bij heeft dat Cormick niet leeft. Ik heb uit de mond van Dean, zijn sekretaris, gehoord, dat hij twee neven heeft en die zullen van hem erven, nu hij zelf ongetrouwd is. Die neven komen dus in aanmerking. Het zou zaak zijn, hun levenswijze en hun gedragingen eens goed na te gaan. Hebben zij in geruime tijd geen contact met hun oom gehad? Dan staat hun onschuld zonder meer vast, want de dader moet iemand geweest zijn, die tot in de kleinste bijzonderheden op de hoogte was van de gewoonten van Cormick, daar de minste vergissing hem noodlottig zou worden.

— Dat ben ik met je eens, Edward. De man moet geweten hebben, dat Cormick meestal 's avonds laat nog in zijn kantoor werkte en dan een glas wijn of whiskey met spuitwater placht te drin-

ken.

— Zo is het en het is nu maar de vraag of die bijzonderheid algemeen en meer in het bijzonder aan de beide neven bekend was, antwoordde Raffles. Maar iets anders pleit hun vrij. De man die het deed, moet niet alleen die gewoonte goed gekend hebben, maar hij moet ook in staat zijn geweest, de syphon spuitwater te vergifigen. Men zou dus tot de conclusie kunnen komen, dat de dader in het huis zelf moet hebben gewoond, of daar althans de weg zó voortreffelijk kende, dat hij, zonder dat men op hem lette, het vergif in de tuit van de spuitwaterfles kon brengen.

— Maar, Edward, laten wij dan toch beginnen met aan de politie te vertellen dat wij die fles gevonden hebben.

— Ik vrees, dat dit weinig zin zal hebben, Charles, want net heb ik in de «New York World» gelezen, dat de politie zich niet goed kan voorstellen, hoe Cormick eigenlijk vergiftigd is.

— Werkelijk? riep Brand verrast uit. Daar moet dan uit volgen, dat zij noch het glas met zijn dodelijke inhoud, noch de syphon heeft gevonden.

— Zo is het en hier heeft de dader een flater begaan. Hij heeft wat al te haastig gehandeld, ofschoon ik toegeef, dat hij moeilijk anders kon doen.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Niets anders dan dat hij het glas en de syphon weer is gaan weghalen, toen zijn doel bereikt was. Dat was hij wel half en half verplicht, maar hij vergat daarbij, dat de inbrekers die beide voorwerpen op het tafeltje moesten hebben zien staan. En dat deze zich

nu natuurlijk zullen afvragen bij het lezen van de bladen, waar die voorwerpen zo ineens gebleven zijn. En dat is onverstandig, want als de inbrekers geen ezels zijn, moeten zij direkt begrepen hebben, dat alleen iemand, die in het huis woont, die dingen bijtijds heeft weggenomen, vóór hij alarm maakte.

— Maar misschien heeft hij niet tijdig geweten, dat er nachtelijke bezoekers waren geweest, riep Charles Brand uit.

— Dan zou hij wel stekeblind moeten zijn geweest, want wij hebben het ronde luik boven de opening open gelaten en ook de lift werkte niet, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Dat is waar, daar dacht ik zo gauw niet aan.

— De moordenaar heeft hier dus een vergissing begaan en misschien zal hem die nog wel eens opbreken.

— Maar als de vergiftigde wijn en de syphon zijn weggenomen, hoe heeft men dan kunnen weten, dat Cormick vergiftigd werd?

— Dat kon voor een dokter niet lang geheim blijven, beste kera! gaf Raffles ten antwoord. En nu hebben wij genoeg gepraat, nu moeten wij eens tot daden overgaan.

— Wat wil je doen Edward?

— Ik zou je willen voorstellen, een poosje voor detektive te spelen.

— Je wilt dus op eigen gelegenheid een onderzoek instellen?

— Zo is het. Ik zou graag eens wat naders horen over die syphon en dat glas wijn.

HOOFDSTUK VI.

SPEURDERSWERK

Het bleek al gauw, dat Raffles hier in New York met meer moeilijkheden te kampen zou hebben dan in Londen, om zijn doel te bereiken, want terwijl hij in de Engelse hoofdstad beschikte over een heel arsenaal van hulpmiddelen, perskaarten, politiepenningen, legitimatiebewijzen en andere nuttige zaken, moest hij in New York helemaal op zijn goed gesternte vertrouwen.

De vermomming leverde nog de minste moeite op en binnen een half uur zag Raffles er uit als een van die kort aangebonden, energieke politiemannen, die al door één blik het ondervraagde slachtoffer bedeesd, verlegen en nerveus maken.

Brand zou zijn assistent zijn en in zoverre was alles ook in orde. Maar een penning had hij niet en daar zou men waarschijnlijk dadelijk naar vragen. Brand gaf in overweging, zich voor een particulier detektive uit te geven en daartoe moest men dan ook wel besluiten. De rest zou men met een handvol dollars wel bereikt hebben.

Raffles en Brand gingen omstreeks één uur in de middag op weg. Het duurde bijna een kwartier vóór zij een taxi hadden gevonden. De chauffeur kreeg het adres van Cormick en drie kwartier later stopte de wagen voor het machtige sombere huis, met zijn eigenaardige toren, waarvan nu alle ramen gesloten waren. Raffles en Brand stapten uit en lieten de chauffeur even wachten, daar het niet onmogelijk was, dat zij direkt onverrichte zaken zouden moeten terug-

keren.

Raffles trok aan de bronzen knop van de bel, die holler en dreunender dan ooit scheen te klinken en de deur werd hem geopend door Mills, op wiens gezicht sporen van oprechte droefheid te zien waren.

— Wat wilt u, mijnheer? vroeg hij tamelijk kortaf.

— Ik kom in verband met de dood van mijnheer Cormick, antwoordde Raffles zakelijk.

— Er is al voor alles gezorgd, antwoordde Mills met een trillende stem.

— U begrijpt mij verkeerd. Ik ben niet van een begrafenisonderneming, of iets dergelijks. Ik ben particulier detektive en ik geloof, dat ik beter dan wie ook in staat zal zijn deze zaak tot klaarheid te brengen.

— De officiële politie bemoeit er zich mee en zij gelooft, dat zij op de goede weg is.

— Dat is het nu juist beste vriend, antwoordde Raffles bedaard. Ik heb heel veel respect voor mijn officiële collega's maar zij weten in dit geval minder dan ik. Zij zijn er vast van overtuigd dat de inbrekers het gedaan hebben.

— Wat denkt u dan, mijnheer? Wie zouden het anders gedaan moeten hebben?

— Dat is nu precies de kwestie waarover ik even met u wilde praten. U hebt misschien wel een ogenblik tijd?

— Dat wel, maar ik kan niet goed zien, mijnheer, wat ik tegen u anders zou kunnen zeggen dan tegen de inspek-

teur van politie, die het onderzoek leidt. Niemand van het personeel heeft iets gehoord, absoluut niets hebben wij gehoord, geen van allen. Het is mij nog een raadsel, hoe de schurken het hebben durven wagen binnen te dringen en dat zij zo goed op de hoogte konden zijn van de elektrische beveiliging, want het was maar aan weinigen bekend, hoe die installatie werkte.

— Wanneer u er in toestemt, enige vragen, die ik u stellen zal, te beantwoorden, dan geloof ik, dat u mij op de goede weg zult brengen om de ware daders of dader te vinden. De inbrekers hebben het niet gedaan, dat is zeker.

— De inbrekers zouden het niet gedaan hebben? Maar wie dan wel?

— Daar gaat het om, vriend, antwoordde Raffles. Dat moeten wij uitvinden. En daarbij zult u mij zeker kunnen helpen. Maar vertel mij eens, is u al lang in dienst bij mijnheer Cormick?

— Ik mag wel zeggen zolang als hij leefde, riep Mills uit en zijn stem begon weer te beven. Ik was in dienst bij mijnheer zijn vader en ik zag mijnheer John geboren worden. Toen de oude heer Cormick stierf, nu een jaar of twintig geleden, ben ik bij zijn zoon in dienst gekomen. Mijnheer Cormick is altijd een goed meester voor mij geweest en ik vind het vreselijk, dat hij op deze manier zo plotseling en ruw uit het leven is gerukt.

— Dat kan ik mij voorstellen, antwoordde Raffles met een hoofdknik. Ik hoef u dus niet te vragen of u de gewoonten van mijnheer Cormick precies kende?

— Op zijn minst evengoed als de mijne.

— En bent u nu bereid, mij op mijn vragen te antwoorden?

— Vraag mij dan maar wat u wilt, mijnheer, maar ik zeg u nogmaals, dat wij beiden onze tijd verknoeien.

— Dat staat nog te bezien, maar belooft mij eerst, dat u tegenover niemand met een enkel woord zult reppen over het enderhoud, totdat ik u ertoe mach-

tig.

— Ook niet tegen de politie, mijnheer?

— Ook niet tegen de politie en ook niet tegen het overige personeel.

— Maar zeker toch wel tegen mijnheer Dean?

— Tegen mijnheer Dean ook niet; juist niet tegen mijnheer Dean. En breng mij nu naar een plek, waar wij rustig met elkaar kunnen praten, daarvoor is de drempel van een huisdeur minder geschikt.

Raffles draaide zich om en wenkte naar Brand, om hem te beduiden, dat hij de chauffeur kon wegsturen.

— Ik zal u naar mijn eigen kamer brengen, mijnheer. U ziet mij in een grote verwarring, ik begrijp de bedoeling van uw woorden niet, maar zij maken mij ongerust.

— Het zal gauw genoeg blijken of u daartoe reden hebt, antwoordde Raffles ernstig.

Toen Brand was teruggekeerd, gingen de drie mannen snel door de grote hall en Mills opende de deur in de hoek van de reusachtige toren, die toegang bleek te geven tot een gang, die als een soort tunnel onder de toren doorliep en uitkwam aan de achterkant van het huis, waar de bediendenvertrekken lagen. Daar bracht de butler de beide mannen naar een vriendelijk, helder vertrek, dat van hem was en waarnaast zijn slaapkamer gelegen was. Hij schoof snel een paar gemakkelijke stoelen aan en zei:

— Neemt plaats, heren. U wilt mij wel toestaan, ook even te gaan zitten, want ik word oud en de ontroering...

— Wel natuurlijk, riep Raffles levendig. Ik zou het mij zelf nooit vergeven. U behoort als het ware tot de familie.

Zodra zij zaten, begon Raffles:

— Antwoord mij nu naar waarheid en zo kort mogelijk, op de vragen, die ik u zal stellen.

— Vraag maar mijnheer.

— Zijn er veel bedienden hier in huis?

— Alles bij elkaar, veertien koppen. Tien mannen en vier vrouwen.

— Wonen die allemaal hier?

— Op de chauffeur en de tuinman na. Die wonen samen in een klein huisje helemaal achter in het park, in dat gedeelte, dat zich naast het huis uitstrekt.

— Zijn de bedienden al lang in dienst van mijnheer Cormick?

— De meesten van tien tot twintig jaar, een bijna dertig jaar en nog een ander een jaar of vijf.

— Bent u tevreden over hen?

— Volkomen tevreden.

— U was het zeker die hen in dienst nam?

— Ja, in overleg met Miss Person, de huishoudster.

— Kwam hier veel bezoek?

— Heel weinig.

— Mijnheer Cormick was ietwat men-
schenschuw, nietwaar?

— Dat is zo. Hij hield er niet van, op bezoek te gaan en evenmin om bezoeken te ontvangen.

— Kent u de beide neven van mijnheer Cormick?

— Ik heb hen wel eens gezien, maar slechts hoogst zelden.

— Zijn ze hier in de laatste tijd geweest?

— Dat is minstens drie jaar geleden.

— Hoe lang is mijnheer Dean hier in dienst?

— Omstreeks vier jaar.

— Hoe was de verstandhouding tussen de beide heren?

— In de laatste tijd was de verhouding minder goed, naar ik meen te hebben opgemerkt. Tweemaal heb ik een vrij ernstige ruzie gehoord.

— Waar ging het over?

— Over geldzaken.

— Hebt u geen bijzonderheden kunnen horen? Denk u eens goed na.

— Het ging, geloof ik over een afrekening en mijnheer Cormick verweet mijnheer Dean, dat hij de zaken niet ernstig genoeg behartigde, teveel uitging, teveel geld uitgaf...

— Zo. Woonde mijnheer Dean hier in huis?

— Nee, hij heeft kamers in een flatgebouw aan de Sutphin Boulevard.

— Is die laatste ruzie lang geleden.

— Een dag of veertien.

— Heeft mijnheer Cormick soms met ontslag gedreigd?

— Ja, dat herinner ik mij heel goed. Hij zei, dat er een einde aan moest komen, dat hij de capaciteiten van mijnheer Dean naar waarde schatte, maar dat hij alles bedierf door zijn levenswijze.

— Was mijnheer Dean de vertrouwde van uw meester?

— In zijn zaken tenminste.

— Had hij het geldelijke beheer over de fabriek?

— Alles ging door zijn handen.

— Nu, dat alles is van groot belang. En nu komen wij aan een ander hoofdstuk. De gewoonten van mijnheer Cormick waren ongetwijfeld zeer geregeld?

— Als een klok.

— Hij dronk 's avonds meestal wijn met spuitwater?

— Nooit iets anders. Maar hoe kunt u dat weten, mijnheer? vroeg Mills verbaasd.

— O, ik weet nog heelwat meer, antwoordde Raffles glimlachend. Maar daar gaat het nu niet over. Wie bracht hem gewoonlijk die wijn en dat spuitwater?

— Nooit iemand anders dan ik.

— U hadt dus ook de flessen onder uw berusting?

— Zo is het.

— Hoe ging dat met het spuitwater, was er altijd een grote voorraad van flessen?

— Ik bestelde er altijd vijf en twintig tegelijk, dat was ongeveer voor een maand voldoende. Tegen dat zij opspraken telefoneerde ik om een nieuwe voorraad.

— Waren er nog veel flessen, eergisteren?

— Nog drie of vier.

— Stonden zij achter slot en grendel?

— Welnee. Waarom zou ik dat doen? Zij stonden gewoon op een plank in de kelder, die bij de keuken hoort, om koel te blijven.

— Kan men die kelder ook langs een andere weg dan door de keuken bereiken?

— Men kan er maar op één manier in komen, mijnheer, namelijk door een gangdeur.

Mills had met stijgende verbazing naar deze vragen geluisterd en kon zich niet weerhouden om uit te roepen:

— Zou u mij niet willen zeggen, waarom u mij dit alles vraagt?

— Dat hoef ik u niet te zeggen, beste man, dat zal je straks zelf gauw genoeg merken, antwoordde Raffles. Nu ga ik verder. Het was dus mogelijk, die kleine kelder 's avonds binnen te gaan, zonder dat iemand van het personeel dit merkte?

— Dit zou inderdaad al heel gemakkelijk geweest zijn. De deur van die kelder is nooit op slot, want er staat niets van waarde in, enkele potten met ingemaakte groenten voor het personeel, vruchten, een paar flessen wijn en dan de flessen seltzer- en spuitwater.

— U hebt dus gisterenavond de fles wijn en de syphon naar de werkkamer van mijnheer Cormick gebracht?

— Zo is het, mijnheer.

— Hoe laat was het ongeveer?

— Omstreeks half elf.

— De fles wijn was onaangetoetst, nietwaar?

— Inderdaad, maar hoe is het mogelijk dat u...

— Ik heb u toch al gezegd, dat ik heel wat weet, viel Raffles hem in de rede. Ik neem aan, dat mijnheer Cormick nooit méér dan een paar glazen dronk? Wat deed hij dan met een volle fles?

— Die sloot hij altijd weg in een afzonderlijk kastje van zijn bureau, met het spuitwater, totdat het op was. Hij deed meestal een week over 'n fles wijn, hij was heel matig en dronk de wijn sterk aangelengd.

— Maar het glas?

— Dat haalde ik altijd de volgende dag weg.

— Hebt u het vanochtend al gedaan?

— Ik ben naar boven gegaan om het te halen, maar het was al weg.

— Wie had het gehaald?

— Dat weet ik niet.

— Was u niet een beetje verwonderd, dat het glas er niet meer stond?

— Eigenlijk wel een beetje, want ik ben de enige bediende, die in die kamer mag komen. Ik ruimde haar ook altijd op.

— Waar was de fles wijn en de syphon?

— Die zag ik niet meer, ik dacht natuurlijk, dat zij in het bureau zouden staan.

— Als u daar eens wilt gaan kijken, vriend, dan denk ik niet, dat u ze daar zult zien staan, zei Raffles bedaard.

— Maar u zegt dat, mijnheer, alsof u daar zekerheid over hebt.

— Zekerheid heb ik niet, maar wel een sterk vermoeden. En nu gaan wij weer op een ander onderwerp over, voorlopig. Wie ontdekte het eerst de dood van mijnheer Cormick?

— Dat was mijnheer Dean.

— Wat deed hij toen?

— Hij riep dadelijk het hele huis bij elkaar.

— Hoe weet u, dat hij dat dadelijk deed?

— Dat... dat vermoed ik, mijnheer, stotterde de butler. Natuurlijk heeft hij het dadelijk moeten doen.

— Kortom, u weet het niet zeker, antwoordde Raffles glimlachend. Hoorde de bedienden dat geroep dadelijk?

— Natuurlijk, zij waren toch al geruime tijd op.

— Hoe laat was het ongeveer?

— Even over negen.

— Maar hoe is het mogelijk, dat mijnheer Cormick niet veel eerder vermist werd? Hoe laat stond hij gewoonlijk op?

— Altijd om acht uur.

— Wie wekte hem?

— Niemand. Zijn reiswekkertje liep af, hij werd op de minuut af om acht uur wakker, nooit later dan acht uur, ook zondags niet, hij stond op, nam zijn bad, kleepte zich aan en ging dan naar de kleine ontbijtkamer naast zijn slaapkamer, waar ik intussen het eenvoudig ontbijt had klaar gezet. Van daar ging hij langs een aparte trap of

met de lift naar zijn werkkamer, waar mijnheer Dean zich dan een paar minuten later bij hem voegde.

— Het is dus mogelijk, dat mijnheer Cormick helemaal niet in zijn slaapkamer is geweest, zonder dat u of de huishoudster het merkte?

— Dat is heel goed mogelijk, mijnheer. Mijnheer Cormick deed alles heel kalm en bijna onhoorbaar, al zijn vertrekken lagen in de toren, bijna zestig meter boven de grond en hij deed heel veel zelf, het vullen van zijn bad, het weghangen van zijn kieren en meer van die dingen. Wij wisten dus werkelijk niet beter, of mijnheer Cormick was op

zijn gewone tijd opgestaan en had ontbeten, om daarna naar zijn werkkamer te gaan.

Raffles bleef een ogenblik in gedachten zitten, stond toen op en zei ernstig :

— U kunt nu aanstonds gaan kijken, of de syphon en de wijn op hun gewone plaats in het kastje van het bureau staan. Ik denk echter, dat u ze daar niet zult vinden en zeker de syphon niet. Die bevindt zich op dezelfde plaats, waar het glas is... en als ik mij daarin niet vergis, dan is James Dean de moordenaar van uw meester en niemand anders.

HOOFDSTUK VII

GEBOET

Mills, die eveneens was opgestaan, viel met een kreet weer in zijn stoel terug en keek Raffles dodelijk verschrikt aan.

Toen stotterde hij:

— Dat is... dat zou verschrikkelijk zijn, mijnheer. Het lijkt mij bijna onmogelijk. De inbrekers...

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Zij hebben er niets mee te maken. Geloof mij. Later zal u wel blijken, waarom ik dat met zoveel zekerheid kan zeggen? Houdt je kalm en toon nu geen zwakheid, want waarschijnlijk zal ik je hulp wel nodig hebben bij wat ik nu wil doen. Is mijnheer Dean hier op dit ogenblik?

— Ja, hij is boven in de toren en regelt de lopende zaken.

— In zijn werkkamer natuurlijk?

— Ja, daar moet hij zijn.

— Vóór ik het vergeet, is de elektrische leiding weer hersteld?

— Ja, de electriciens zijn net vertrokken, het was een heel werk, dat verzeker ik u.

— Dat kan ik mij voorstellen, zei Raffles glimlachend. De lift werkt dus weer?

— Ja, sinds een kwartier. Er was met opzet kortsluiting gemaakt.

— Ja, zo iets meen ik gelezen te hebben, viel Raffles hem in de rede. Maar gaan wij verder. Er had zeker ieder kwartaal een vergadering van aandeelhouders plaats?

— Ja, op de eerste van de maand.

— Werd dan een staat van de kas op gemaakt?

— Nee, dat deed de Accountantsdienst om de drie maanden.

— Stond zo'n opneming van de kascontrole voor de deur?

— Ja, dat had binnen drie dagen moeten gebeuren.

— Dan weet ik genoeg. Zou mijnheer Dean onze nadering merken?

— Ja, nu de elektrische installatie weer in orde is. Wanneer de lift naar boven komt, wordt hij gewaarschuwd door een lampje in zijn kamer.

— En als men de trap gebruikt?

— Ook dan, want de bovenste trede van iedere trap op elk portaal is beweegbaar en als men er op trapt ontstaat er contact en ook dan gaat de bel in zijn kamer over.

— Dan zullen wij over die laatste tree heenstappen; het is niet nodig dat wij onze komst aankondigen. Apropos, mijnheer Dean is zeker altijd gewaepend?

— Ja, hij heeft altijd een browning op zak. Dit was een voorschrift door mijnheer Cormick zelf uitgevaardigd.

— Nu, dan zijn we tenminste daarop voorbereid. Kom wij zullen hem dadelijk eens gaan opzoeken.

— Maar u zult op een bijzondere manier moeten kloppen, mijnheer, anders laat hij u niet binnen, riep de butler uit.

— Goed, dan gaat u mee naar boven, u klopt op de afgesproken manier en u zegt dat er bezoek is. Dat is wel voldoende. Ik zou ook niet kunnen inzien waar

om Mr Dean wantrouwen zou kunnen koesteren, nu alles in zijn voordeel schijnt te zijn. En als hij het wél doet, nu, dan denk ik toch, dat hij aan het kortste einde zal trekken.

Raffles had Brand een snelle blik toegeworpen en beiden maakten zich nu klaar het laatste deel van hun taak te gaan vervullen. De drie mannen gingen weer naar de gang en liepen naar de hall terug. Daar beklommen zij de trap, die toegang gaf tot de toren en hadden de lift gauw bereikt.

Maar op het oogenblik dat zij daar in zouden stappen, hield Raffles de anderen tegen en zei :

— Wij zullen maar liever van de trap gebruik maken en de bovenste treden overslaan.

Zij gingen verder en begonnen de trappen te beklimmen. Bij ieder portaal zorgde men ervoor, de bovenste tree over te slaan en eindelijk bereikte men de gang, waarop de deur van het metalen vertrek uitkwam. Hier stonden zij een oogenblik stil en Raffles fluisterde :

— Misschien hadden wij er goed aan gedaan, eerst de elektrische installatie buiten werking te stellen, zoals de inbrekers in de afgelopen nacht hebben gedaan.

— Hoezo, mijnheer ? vroeg Mills.

— Wel, natuurlijk om ons leven te beveiligen. U bent op de hoogte, u zult toch ook wel weten dat men, als het moet, de hele toren elektrisch kan laden, met een stroom, sterk genoeg om een mens te doden, of althans bewusteloos te maken.

— Dat is zeker waar, mijnheer, maar ik begrijp niet hoe u het weet, antwoordde Mills verwonderd. Ik weet zeker, dat ik u nooit tevoren gezien heb.

— Misschien vergis je je wel, beste vriend, antwoordde Raffles glimlachend. Maar nu genoeg gepraat, nu moet er gehandeld worden. Maar wacht nog een oogenblikje.

Hij stak zijn hand in de diepe buitenzak van zijn wijde overjas en haalde er een paar overschoenen uit met zolen van bijna een duim dikte. Brand volgde dit

voorbeeld en de beide mannen trokken de schoenen over hun gewone schoenen aan.

— Ga nu uw gang maar, fluisterde Raffles. En loop nu gewoon, want het is niet goed als hij schrikt van onze komst. Zeg maar, dat er een paar heren zijn van de belasting of de successie, die graag enige inlichtingen willen hebben.

Hij liep met zijn gewone stap door de gang, terwijl Raffles en Brand hem volgden, maar hun rubberzolen maakten hun stappen volkomen onhoorbaar op de metalen vloer.

Mills klopte aan, op de eigenaardige manier, waardoor hij al jaren z'n komst aankondigde en waardoor ongenode bezoekers, die toevallig de toren hadden kunnen binnengaan zonder dat het gemerkt werd, buiten de kamer werden gehouden.

Zodra Mills had geklopt, vroeg daarbinnen de stem van Dean :

— Ben jij het Mills ? Wat wil je ?

— Er zijn beneden twee heren van de successie, mijnheer Dean, die u willen spreken.

— Ik heb nu geen tijd, zeg dat zij terug komen, klonk het kortaf. Na de begrafenis. Hebben zij zo 'n haast ?

Dat was een streep door de rekening, maar Mills liet zich niet zo gauw uit het veld slaan. Bliksemsnel had hij iets anders bedacht.

— Zij hebben mij een brief gegeven, die u onmiddellijk moet lezen, mijnheer. Zij wachten op antwoord ; het is van het grootste belang.

Nu klonk er binnen een gebrom, er klonken passen en de deur werd op een handbreedte geopend.

— Geef maar hier die brief en zeg, dat zij naar de duivel kunnen lopen ! klonk de stem van Dean.

Hij stak de hand uit om de brief aan te nemen en die hand werd gegrepen door een andere hand, die haar met de grootste hartelijkheid scheen te schudden. Het was Raffles, die Mills een stukje opzij had geschoven en nu vriendelijk zei :

— Plezierig kennis met u te maken, mijnheer Dean. U permitteert zeker wel, dat mijn vriend en ik even binnen komen? Wij zouden graag eens met u praten.

Dean staarde Raffles een ogenblik strak door de deuropening aan en vestigde toen de blik van zijn grijsgroene ogen op Mills, die een paar stappen achteruit was gegaan en hem uitdagend aankeek, om ze tenslotte te laten rusten op Charles Brand, die nu ook zichtbaar was, daar Raffles met de andere hand de deur verder had opengeduwde, zodat er aan sluiten niet meer te denken viel.

Maar wie of wat Dean ook mocht zijn, hij was een man, die zijn koelbloedigheid wist te bewaren en zijn stem klonk dan ook alleen wat ongeduldig en verbaasd, toen hij zei :

— Wat moet dat betekenen? Is het een grap? Ik ken u helemaal niet.

— Dat is geen bezwaar, mijnheer Dean, u zult mij leren kennen, antwoordde Raffles hoffelijk. Daarvoor zullen vijf minuten voldoende zijn, meen ik.

— Maar wat beweerde Mills dan? Ik dacht, dat hij u beneden had laten wachten. Er was sprake van een brief?

— O, dat zijn van die kleine vergissingen, die men 'n man op leeftijd moet vergeven, zei Raffles verontschuldigend. Mills je kunt wel gaan, maar ik zou er prijs op stellen, als je beneden in de hall bleef. Misschien hebben wij je diensten wel gauw nodig.

Raffles knikte de butler toe en stapte op de hielen door Brand gevolgd, het ijzeren vertrek binnen. Brand deed de deur achter zich dicht de drie mannen waren alleen. En nu pas liet Raffles de hand van Dean los, keek hem eens aandachtig aan en begon toen :

— Het spijt mij, mijnheer Dean, als wij ons misschien niet helemaal volgens de regelen der etiquette hebben gedragen, maar u kent misschien het Franse spreekwoord wel, dat zegt : « à la guerre comme à la guerre ». Wij moesten deze kleine krijgslust wel gebruiken...

— Waarom, als ik vragen mag? vroeg Dean, die zijn ogen nog geen sekonde

van het gezicht van Raffles had afgewend.

— Waarom? Wel, wij wisten, dat het voor u onaangenaam zou zijn, nu te worden gestoord in uw hoedanigheid van sekretaris van de dierbare overledene. U hebt natuurlijk erg veel werk, om alles te regelen. U zult de erfgenamen moeten ontvangen, u zult uw kas moeten overdragen en meer van die hoogst belangrijke dingen, waarin men nooit graag gestoord wordt.

— Het is dan wel van zeer groot belang, wat u mij te zeggen hebt? vroeg Dean, die aandachtig geluisterd had, als iemand die de minste verdachte klank in de stem van een ander probeert op te vangen.

— Van zeer groot belang, mijnheer Dean.

— Voor u, of voor mij?

— Voor u, voor u, mijnheer Dean, antwoordde Raffles levendig. Uitsluitend voor u. Voor ons beiden heeft het niets te betekenen.

Er kwam een loerende uitdrukking in de ogen van Dean en hij deed langzaam een paar stappen achteruit. Raffles glimlachte alleen maar.

Toen antwoordde Dean:

— Zou u mij willen zeggen, wie u bent en wat u van mij wilt. U hadt net gelijk, toen u zei, dat ik het erg druk heb. Kom dus gauw terzake. U zult toegeven, dat ik gelijk heb om verbaasd te zijn over uw manier van optreden.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, mijnheer Dean en ik maak er u dan ook nogmaals mijn verontschuldiging voor. Wie wij zijn, dat zullen wij gauw genoeg meedelen. U staat ons zeker wel toe plaats te nemen?

— Ik weet niet of dat nodig is mijnheer, zei Dean koel. Ons gesprek zal waarschijnlijk heel kort duren, denk ik.

— O ja, daar hebt u ongetwijfeld gelijk in, viel Raffles hem in de rede. Welnu, ik heb er ook niets op tegen te blijven staan.

— Zou u nu eindelijk terzake willen komen, mijnheer? vroeg Dean en Charles Brand zag, evenals Raffles, hoe zijn rechterhand in zijn broekzak verdween.

— Graag, mijnheer. Wij hebben zelf niet heel veel tijd. Wij zeggen dus, dat wij komen in verband met... de moord op mijnheer Cormick.

Dean hield zich goed, dat moest in ieder geval erkend worden. Hij toonde zich een beetje ongeduldig, toen hij uitriep:

— Het is ongetwijfeld een afschuwelijke daad, maar ik begrijp niet waarom u zich tot mij wendt. Ik kan u geen inlichtingen geven. Ik woon niet in dit huis, ik ben gisterenavond om half zeven weggegaan en pas vanochtend om negen uur teruggekeerd.

— Ja, ja, dat is ons bekend, zei Raffles met een kort hoofdknikje.

Hij had zijn hoed afgezet, streek zich over het voorhoofd en ging verder:

— Sapristie, wat is het hier warm in deze kamer. Men wordt er dorstig van. Vindt u het onbescheiden, mijnheer Dean, als ik u vraag of u iets voor ons te drinken hebt?

Het valse licht in de ogen van Dean verscherpte zich en hij deed opnieuw een stap achteruit in de richting van de handles, die uit de muur staken.

Maar zijn stem klonk volkomen beheerst, toen hij ten antwoord gaf:

— Op dat tafeltje staat een karaf water met glazen.

— Water? gewoon water? Neem mij niet kwalijk, maar dat is niet bijzonder gastvrij, antwoordde Raffles met een licht verwijt in zijn stem. Hebt u niet een glas wijn, Franse bourgogne bijvoorbeeld, met wat spuitwater aangelengd. Er is niets zo verfrissend op een warme dag als deze.

Voor het eerst werd er nu een duidelijke verandering op het gezicht van de sekretaris zichtbaar. Het was vaalbleek geworden en in de ogen waren woeste haat, moordzucht, maar ook angst te lezen, alsof hij ze Raffles in het gezicht had geschreeuwd. Met een enkele sprong was hij bij een van de handles en drukte die omlaag. Hij zelf stond daarbij op een der dikke rubber matten, die de vloer hier en daar bedekten.

— Jullie weten teveel, glide hij. Naar de duivel met alle spionnen en indrin-

gers.

Hij keek naar de beide mannen, verwachtend dat zij, nu de vloer onder stroom stond, als door de bliksem getroffen zouden neerstorten. Maar zij deden heel iets anders.

Brand had snel als de gedachte zijn revolver te voorschijn gehaald en richtte het wapen op de schurk, terwijl Raffles heel kalm zijn half opgerookte sigaret weg wierp en een verse aanstak.

Toen zei hij, als vergoelijkend:

— Ja, mijnheer Dean, dat komt er van, als men niet naar de voeten van de bezoekers kijkt. Wij waren ingelicht en om nogmaals een Frans spreekwoord te citeren: «Un homme averti en vaut deux». En nu zullen wij eens praten, nietwaar? Rustig praten, zoals het mannen betaamt.

Het duivelse lachje van triomf was even snel als het gekomen was, van het gezicht van Dean verdwenen; nu pas merkte hij, dat de schoenen van zijn bezoekers voorzien waren van dikke gummizolen, die hen van de vloer isoleerden.

Raffles had nu ook zijn revolver gegrepen en beval kortaf:

— Leg eerst uw browning op tafel en geen verraderlijke grappen. Vergeet niet, dat wij met ons tweeën zijn.

Met een door woede en dierlijke angst vertrokken gezicht haalde Dean zijn browning uit de zak en gooide het wapen op zijn bureau. Toen siste hij tussen de tanden:

— Zeg op nu, wie bent u en wat weet u?

— Wij zijn de inbrekers van vannacht en wij weten alles, antwoordde Raffles lakoniek. Wij vonden het glas en de syphon en daar u nog geen tijd kunt hebben gehad, een en ander te laten verdwijnen zal de politie dit wel hier ergens verstopt vinden.

Hij gaf Charles Brand een wenk en deze begon, terwijl Raffles Dean met zijn revolver in bedwang hield, haastig het vertrek te doorzoeken. Vijf minuten verlieten, zonder dat er een enkel woord werd gesproken. Toen slaakte Brand een zachte kreet van voldoening; hij had de

sputwaterfles en het glas in een geheim vak van de stalen boekenkast gevonden...

— Dat is voldoende, zei Raffles lakoniek. Ja, mijnheer Dean, het toeval heeft gewild dat de zaken enigszins anders zijn gelopen dan u zich had voorgesteld. En waarschijnlijk zou alles voor u goed zijn afgelopen, als het noodlot niet had gewild, dat wij juist de afgelopen nacht de brandkast van mijnheer Cormick hadden willen plunderen. En vertel mij nu het motief van uw daad.

Een ogenblik scheen Dean te aarzelen, maar hij was in het nauw gedreven en op schorre toon antwoordde hij:

— Hij had geweigerd, de bevelen van «Het Kwade Oog» op te volgen.

Raffles slaakte een kreet van verrassing.

— Wat? U was dus lid van die moordenaarsbende? Dat verklaart al veel.

— Bovendien, ging Dean verder, ik had gespeculeerd, er is een tekort van bijna achthonderd duizend dollar in de kas. Cormicks dood zou mij in staat hebben gesteld mij tijdig in veiligheid te brengen. Ik had de boeken willen vervalsen en men zou het bedrog zeker niet eerder dan over drie maanden ont-

dekt hebben. En maak er nu een einde aan; u hebt de partij gewonnen, natuurlijk ten koste van uw eigen vrijheid.

— Dat is nog zo zeker niet, antwoorde Raffles schouderophalend. Steek uw handen omhoog.

Dean gehoorzaamde en een ogenblik later klonk een metalen geluid, toen zijn polsen in sterke, stalen boeien gevat werden. Raffles zette dadelijk de handle weer terug en beval:

— De kamer uit!

De drie mannen verlieten het vertrek. Raffles trok de deur in het slot en Brand bond met het touw, dat hij had meegenomen, de moordenaar zó stevig vast aan de knop van de ijzeren deur, dat hij nauwelijks een vinger verroeren kon.

— U ziet wel, mijnheer Dean, dat onze vrijheid geen gevaar loopt. Over enkele minuten verschijnt hier de politie, die ik nu ga opbellen. Zij zal de vergiftigde syphon en het nog vochtige glas vinden, zij zal uw boekenvervalsing ontdekken, en ik weet niet of de elektrische stoel u wacht, maar als dat het geval mocht zijn, dan hoop ik alleen maar, dat hij een beetje beter werkt dan uw met stroom geladen kamernet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

EEN FRONTALE AANVAL

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699



Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266